

avui

s.i.c.

JULIOL 1975 [nº 30]

PREU: 15 ptes

* PÀGINA 2: sumari

- Presentació
- Última Hora: Comunicat IIª Conferència Socialista Ibèrica.
- * INFORMACIÓ GENERAL:
 - La Declaració dels "6" a Advocats o la sardana de la + llibertat.
 - Repressió.
- * L'OPOSICIÓ DEMOCRÀTICA:
 - Entrada de CDC i SOC a l'Assemblea de Catalunya.
 - Les relacions exteriors de l'Assemblea: JO Galícia, JO Andalusia, Izquierda Democrática, PSOE.
- * PREMSA DEMOCRÀTICA:
 - "Unitat Socialista", "Solidaritat", "Sindicalismo", ++ "Catalunya Democràtica", "Euzkadi", "La Veu del Camp + Català", "El Correo del Pueblo en Cataluña", "lluita".
- * REDACCIÓ AL PAÍS VALENCIA:
 - Campanya pro Estatut d'Autonomia. Polèmica entorn de + la llengua. Neix un nou Grup Socialista. Una frivoli- tat de la "Junta Democràtica". Els "10" d'Alaquàs, etc.

EUZKADI

- * Tres mesos sota l'estat d'excepció:
 - Presentació, fonts informatives, assassinats, els cape- llans, la perapolícia, opinions catalanes, la solidari- tat catalana.
 - Salvem Garmendia i Otaegi!

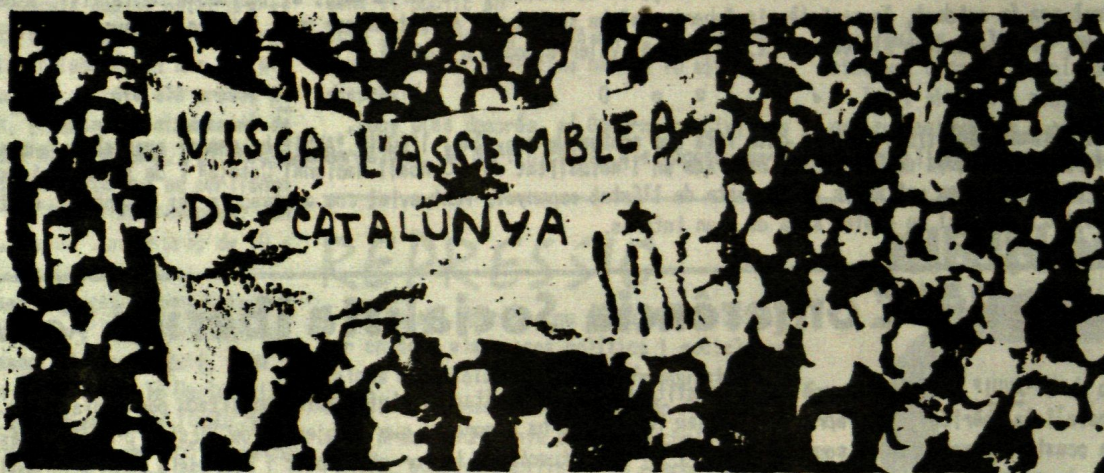
LLIBRES: Panoràmica del Nacionalisme Català, de F. Cucurull.

PEL SETEMBRE,
enquesta "avui"-s.i.c.
VERS EL CONSELL
NACIONAL CATALÀ

LES RELACIONS
PENINSULARS DE
L'ASSEMBLEA

LA DECLARACIÓ
DELS «SIS»
AL C. D'ADVOCATS

PAÍS VALENCIÀ:
la detenció dels 10, etc.

EUZKADI

tres mesos de repressió

Durant els mesos de juny i juliol l'activitat de l'oposició democràtica catalana no ha minvat. En efecte, pel que fa a l'Assemblea de Catalunya, hi ha hagut reunions i comunicats conjunts amb la "Junta Democràtica de Galícia" i la "JD de Andalucía", així com reunions amb el PSOE i Izquierda Democrática. Això el lector ho trobarà més ampliat a la secció "ASSEMBLEA DE CATALUNYA".

D'altra banda, sis significades personalitats de la vida democràtica del nostre país dictaren sengles conferències al Col·legi d'Advocats barceloní en el cicle "Terceres Vies d'Europa", organitzat per l'ICESB. Amb motiu de la taula rodona final, es va llegir un comunicat conjunt, en el qual es fa esment de les premisses imprescindibles per assolir una situació de veritable democràcia. A la secció d'"INFORMACIÓ GENERAL" reproduïm el dit comunicat, així com ens fem ressò de l'ambient en el qual fou emès. Dins d'aquesta mateixa secció hi incloum un apartat dedicat a la REPRESSIÓ, tot parlant de les principals detencions hagudes darrerament, així com recordant la situació de Mossèn Xirriacs, candidat català al Nobel de la Pau 1975.

Tornant a l'Assemblea de Catalunya, reproduïm el comunicat de CDC (Convergència Democràtica de Catalunya) en entrar al nostre mitjà de comunicació. Val a dir que un altre grup, els "Socialistes Democràtics Catalans" també formen part ja de l'AdC.

PRESENTACIÓ

En un altre ordre de coses, han tingut lloc les eleccions sindicals, amb una massiva participació de votants i amb una aplastant victòria de les candidatures obreres, democràtiques i unitàries. Efectivament, la gran majoria de les forces polítiques i sindicals de Catalunya han optat per la participació activa a fi de "copar" la CNS.

o o o

Quant a Espanya en concret, tenim els següents esdeveniments: Creació de la "Conferència Democràtica del Estado español", amb la participació de 16 organitzacions entre espanyoles i basques, excepció feta del PCE el qual com se sap protagonitza l'altra instància democràtica espanyola "Junta Democrática". A remarcar que cap persona o partit, grup, organismes... català hi ha participat, atesa la circumstància de l'existència a casa nostra de l'Assemblea de Catalunya.

En segon lloc, i entrant en la vida oficial del Règim, remarcuem l'entrada d'un ex-ministre en retreta, el demagog Solís Ruiz, en el seu antic càrrec de Ministre del Movimiento, després de la inesperada mort del seu antecessor Herrero Tejedor. A més de persona "populachera", el Sr Solís és un dels assos de la Costa del Sol. Aquest nomenament ha causat bona impressió als cercles de l'oposició, en el sentit de reflectir la manca d'homes nous que el règim pateix per a ocupar llocs clau.

Un altre fet a destacar és el discurs del Sr Arias Navarro: lloc especial contra el Comunisme, lluita contra el separatisme i fe en el "Príncipe". L'opinió general, fins i tot de gent del sistema ha estat d'un pas enderrera i de que tot seguirà com ara, és a dir "atado y bien atado".

Finalment, podem parlar del discurs de Don Joan a Portugal. Tot afirmant que ell és l'únic i veritable successor del darrer Rei d'Espanya, Alfons XIII, ha tirat una galleda d'aigua freda al règim, en desautoritzar i posar en ridícul al seu fill, el "Príncipe"... Amb tal sentit, no cal oblidar que el règim de Madrid li ha prohibit alguns diuen "recomanat" l'entrada al territori de l'Estat espanyol. Després d'aquestes declaracions, l'operació de la successió del vell dictador sembla que ha sofert greus entrebancs.

o o o

Quant a Euzkadi, el país germà que viu encara sota l'estat d'excepció, hem fet un petit recull del què ha estat aquest nou atemptat contra els més míms drets elementals. Els assassinats, les detencions, les tortures... el terror en definitiva, s'han fet els anys d'Euzkadi. Però com és evident, la resistència "abertzale" ha sortit més enfortida que mai, tot i els greus estralls produïts en les seves rangleres. Des d'aquestes pàgines, doncs, saludem el valeros poble d'Euzkadi.

o o o o

Atesa l'actual situació política, després dels fets que acaben de senyalar, l'EQUIP "AVUI" ha erigit necessària una enquesta a les principals forces polítiques de Catalunya, centrada en l'actualitat del "Consell Nacional Català" i de les relacions entre Catalunya i les diverses instàncies unitàries de la resta de l'Estat espanyol. Tant aviat com aconseguim les respostes, editarem un número especial del S.I.C., el qual no dubtem serà de gran interès.

Última hora: 11a Conferència Socialista Ibèrica (COMUNICAT)

En un passat número de l'"AVUI" ens fèiem ressò de la Constitució de la "Conferència Socialista Ibèrica", tot reproduint el seu 1er + Comunicat. En aquesta ocasió transcriurem el segon Comunicat, el qual data del 8 de juny d'enguany. (A remarcar l'absència del socialisme històric espanyol, és a dir del PSOE el qual està adherit a la Internacional Socialista.)

Reunida la CSI, amb l'assistència de delegacions de tots els seus membres (PSG, PSPV, MSC, USO i RS), ha continuat els seus treballs encaminats a l'articulació dels partits i organitzacions socialistes a l'àmbit de l'Estat espanyol, sobre la base de la sobirania i autonomia de cadascú d'ells.

En les discussions, que s'han perllongat durant dos dies, s'ha arribat a acords de base en el projecte organitzatiu comú i en l'esbós de l'alternativa socialista assumible conjuntament.

Escollida la informació facilitada per socialistes d'Euzkadi, s'ha comprovat que l'objectiu de l'Estat d'Excepció és crear una situació de terror sistemàtic i repressió contra la població i totes les seves forces socio-polítiques, amb menyspreu total dels drets humans bàsics, començant pel de la vida. Aquesta recrudescència del clima de guerra civil viscut al llarg de tants anys, és la prova concloent de la falsedat de l'aperturisme del Règim. La CSI reitera la seva solidaritat i es compromet al desenvolupament de tot tipus d'iniciatives que ajudin de la manera més eficaç als treballadors i al poble basc en la lluita comuna contra el feixisme.

Al mateix temps, la CSI denuncia l'intent del Règim, expressat en els decrets sobre la regulació de la vaga i reunió sindical a l'empresa, per retallar la conquesta i el desenvolupament d'aquests

(PASSA LA PÀG. 3)
Bil·li de Comunicació
Redacció General
CEROC

INFORMACIÓ GENERAL

LA DECLARACIÓ DELS «6» A ADVOCATS

Després de dos ajornaments per raons governatives, el passat 12 de juny tingué finalment lloc la taula rodona amb la qual es clausurava el cicle "Terceres Vies a Europa". La sala d'actes del Col·legi d'Advocats barceloní era plena de gom a gom, fins i tot que hagueren d'habilitar-se d'altres sales amb altaveus. En total es calcula en 3.000 el nombre d'assistents. Els conferenciant hi eren tots, llevat d'En Trias Fargas que era de viatge. Els Srs Pallach, Pujol, Reventós, Solé Barberà i Canyellas contestaren les preguntes relatives a les seves respectives xerrades. Evidentment, les qüestions havien estat prèviament visades pel governador civil, amb la qual cosa volem dir que no es tractà pas d'un diàleg o colloqui.

Un cop finita els torns de respostes, el Sr Anton Canyellas, en nom de tots els conferenciant -en Trias Fargas s'hi adherí tot timent- llegí el següent text:

"Els qui hem participat com a ponents a en el cicle de les Terceres Vies a Europa, organitzat per l'Institut Catòlic d'Estudis Socials de Barcelona", conscients i responsables de les actituds plurals que representem, creiem necessari fer públics els següents punts, sobre els quals existeix en tre nosaltres plena coincidència:

PRIMER, Considerem que ha de superar-se definitivament la divisió entre vencedors i vençuts que ha estat present des de la fi de la guerra civil. Per tant, és condició indispensable una Amnistia amb l'alliberació de tots els presos polítics i socials, i demanem l'ajustament de l'estat d'excepció al País Basc. // (S'enceta una tronada d'aplaudiments que es perllonga i creix quan el públic es posa dempeus. En total, els aplaudiments durant prop de 10 minuts). //

SEGON, Demanem amb urgència el reconeixement dels drets i llibertats fonamentals: reunió, associació, expressió, vaga, etc. tal com són definits en la Declaració Universal dels Drets Humans /de l'ONU/ i en els Pactes de Drets Humans de 1966 aprovats per les Nacions Unides, sota la garantia d'un poder judicial independent.

TERCER, Propugnem una societat democràtica, basada en la plena participació del poble. Aquesta participació només pot fer-se a través dels partits polítics i els sindicats. El dret a la lliure sindicació i a la formació de partits polítics han de ser reconeguts i regulats sense discriminació per raó ideològica i com a primera mesura.

QUART, Creiem que el canvi pacífic del sistema ha de fer-se per convocatòria

d'unes Corts Constituents, elegides per tots els ciutadans majors de 18 anys i per sufragi universal directe, secret i igual. Aquesta convocatòria hauria de fer-se de forma tal que el període transitori sigui el més breu possible.

CINQUE, El procés de canvi en el període transitori ha de quedar confiat a uns òrgans representatius. En aquest sentit demanem per l'àmbit català un òrgan específic d'autogovern i control del procés de democratització, integrat per representants dels partits polítics catalans. // (Novament el públic en ceta una tronada d'aplaudiments, es posa dempeus i que no atura fins ben bé 10 minuts després). //

Pocs dies després, el Governador Civil de Barcelona, Sr Martín Villa, els imposà sen-

la sardana de la llibertat...

De "Diario de Barcelona", 13 juny 75. D'esquerra a dreta: Pallach, Canyellas, Solé Barberà (amb ulleres), Trias Fargas (idem), Reventós (ibídem) i Pujol.

gles multes de 100.000 pessetes per raó precisament d'aquesta declaració final.

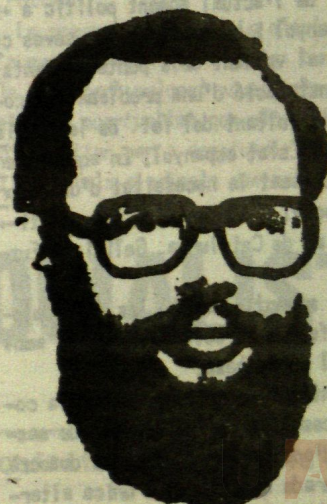
Tot i això, els conferenciant s'han negat col·lectivament a pagar, la qual cosa pot suposar l'arrest substitutori per 1 mes.

REPRESSIÓ

En aquest apartat, no podem deixar de pensar en tots els presos polítics i socials catalans engarjolats pel règim franquista. En especial, el nostre valent Mossèn Xirínacs, a la presó madrilenya de Carabanchel. En Xirínacs, conegut pacifista, és recordem-ho un dels candidats al Nòbel de la Pau 1975.

Al llarg del mes de maig destaquen, a més, les detencions de JOAQUIM AULADELL i ANTONI MOLAS, els quals es troben actualment sota jurisdicció militar. S'ha sabut que el primer fou bàrbarament torturat per la Guàrdia Civil, la qual el tingué a la seva caserna més de les 72 hores que marca la llei vigent. Hi ha rumors segons els quals li aplicaren "pentothal", la droga de la veritat. Ambdós són a la "Modelo" de Barcelona.

XIRINACS

AL NOBEL

Adhesiu que corre per Catalunya.

L'OPOSICIÓ DEMOCRÀTICA

RELACIONS EXTERIORS DE L'A.C.

Atesa l'actual situació política, des d'uns mesos ençà l'Assemblea de Catalunya ha tirat endavant una "Comissió d'Enllaç", aollint-se al punt 4rt de la seva declaració constitutiva quan la 1ª Sessió Plenària (Barcelona, 7 de novembre 1971), el qual diu: "LA COORDINACIÓ DE L'ACCIO DE TOTS ELS POBLES PENINSULARS EN LA LLUITA DEMOCRÀTICA".

Abans, però, hem de fer esment de l'entrada oficial al nostre màxim organisme unitari de "Convergència Democràtica de Catalunya" i de "Socialistes Democràtics Catalans". Dels primers en posem el text llegit en aquella ocasió. Heus-lo aquí:

C.D.C. A L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA

"Convergència Democràtica de Catalunya és un procés dinàmic de federació de grups i persones que es proposen d'anar configurant un ampli moviment català, democràtic i de socialisme de base.

Dins d'aquesta Convergència Democràtica es mouen homes de tot Catalunya: professionals, grups del món obrer i popular i molta gent del món comarcal.

Aquest procés estant en marxa, els dos grups que ara com ara hi tenen una personalitat més definida són UDC (Unió Democràtica +

Catalunya) i GASC (Grup d'Acció al Servei de Catalunya).

UDC ja és membre d'aquesta Assemblea de Catalunya; avui, doncs, el GASC i la Convergència Democràtica tota venen a incorporar-se a l'àmplia coincidència política de l'Assemblea de Catalunya, amb la total acceptació dels quatre punts programàtics i amb la voluntat de presència en la lluita i acció polítiques.

Convergència Democràtica de Catalunya,

juny 1975."

amb J.D.G.

Al llarg del mes de juliol s'ha produït una trobada entre l'AdC i la "Xunta Democràtica de Galícia", de la qual reunió ha eixit el següent comunicat:

"Reunides a Catalunya una Delegació de la Junta Democràtica de Galícia i una altra de l'AdC, acorden fer públic el següent comunicat en gallec i en català:

1.- La Delegació de l'AdC manifesta que, d'acord amb el punt 4 de la declaració de la seva primera sessió /(...)/, té el ferm propòsit d'establir contacte amb totes les forces que representen políticament a Galícia. Les dues Delegacions lamenten que, per raons tècniques, en aquesta primera ocasió no hi hagi estat present la totalitat de les organitzacions i corrents d'aquell país.

2.- Les dues Delegacions han procedit a una anàlisi de l'actual moment polític a l'Estat espanyol i han valorat les seves incidències al voltant dels punts següents:

a) La constatació d'una problemàtica comuna al voltant del fet de les nacionalitats de l'Estat espanyol. En aquest sentit s'ha expressat la necessitat d'una coordinació especial i més gran de les polítiques unitàries de Catalunya, Galícia i Euzkadi.

En aquest moment concret, les dues delegacions manifesten la seva solidaritat amb la lluita del poble basc.

b) La identitat de criteris sobre la coordinació necessària de les lluites de masses per tal d'aconseguir la ruptura democràtica, considerada aquesta com a única alternativa enfront de qualsevol maniobra conti-

nuaista.

3.- La Delegació de l'AdC reitera el seu desig de mantenir un estret contacte amb totes les forces polítiques gallegues i les dues delegacions confien en que en les següents trobades, hi participi la totalitat de les forces polítiques i socials de Galícia (1)".

(1) MDLR de l'AVUI: Una de les organitzacions que no participa en la "Xunta" és el partit nacionalista revolucionari "Unión do Povo Galego" (UPG).

amb d'altres

També han estat encetats contactes amb "Izquierda Democrática" del Sr Joaquín Ruiz-Giménez, ex-ministre. La "ID" és un dels dos grups espanyols que, junt amb la nostra UDC i el Partit Nacionalista Basc integren l'"Equip DC de l'Estat espanyol".

També hi ha hagut reunions amb la "Junta Democràtica de Andalucía", amb el PSOE.

unitat...

En el seu moment ja informarem els nostres lectors de la constitució a París de la "Junta Democràtica de España" i del seu ressò a Catalunya entre les forces de la Democràcia Catalana. D'un temps ençà, funciona a Madrid una altra instància democràtica unitària la qual engloba 16 organitzacions, entre espanyoles i basques. Ens estem referint a la "Conferència Democràtica de España". Entre els signants del dit pacte hi destaquem: PSOE, Izquierda Democrática, Partido Social-

Cristiano (Gil-Robles), Unión Social-Democrata Española, Partido Carlista, Movimiento Comunista de España, Organización Revolucionaria de Trabajadores, UGT, Partit Nacionalista Basc, Junta Nacional de Resistència Basca, ELA (Solidaritat de Treballadors Bascos), CC.OO, d'Euskadi... Com es pot advertir, el PCE no hi figura pas.

Quan l'acte de constitució oficial, hi havia presents -a títol d'observadors- representants d'Unió Democràtica de Catalunya i dels Socialistes Democràtics Catalans, així com un de Convergència Democràtica de Catalunya, aquest últim extraoficialment. Aquests polítics catalans van dir als allà presents que, degut a la unitat i coordinació existents avui dia a Catalunya, no podien participar ni a la "Conferència" ni a la "Junta", i que sols pactarien quan a nivell de tot l'Estat hi hagi un organisme representatiu, en el qual moment el pacte seria entre iguals. No cal dir que aquesta actitud solidària i unitària dels catalans impressionà fortament els reunits, en especial als bascos allà presents.

En conseqüència, arran de la creació de la dita "Conferència...", sembla que els intents per part de la "Junta Democràtica de España" en el sentit que la nostra AdC la reconegué com a única plataforma unitària a nivell de tot l'Estat, deixaran de tenir sentit. (Com hem anunciat, en l'Enquesta SIC sobre el possible "Consell Nacional Català", hi ha una pregunta que fa referència a aquesta dualitat de plataformes espanyoles.)

PREMSA DEMOCRÀTICA

introducció CERERAS N.º 7

MARKA

la Falc

BARRIS
EN LLUITA

ACCIO

treball determini

front ensenyant

ARA

ASSEMBLEA DE CATALUNYA

fulls
d'informació nacional

Lluita

Unidad

UNITAT SOCIALISTA

Avui presentem el primer butlletí del R.C. U.C., que preten ésser quincenal i d'una certa difusió en els ambients polititzats i populars del nostre poble. L'equip "AVUI" saluda l'aparició d'una nova revista democràtica escrita en català.

Pel seu interès reproduïm:

LA INOPORTUNA VISITA DE MR. FORD

La recent visita a Europa del president dels Estats Units d'America, General Ford, per a demostrar davant el Vell Continent que Els Estats Units no oblidem les relacions amb Europa -després de la perduda de credibilitat- que els afecta des de la retirada de Vietnam del Sud-, no ha deixat de tenir conseqüències per al nostre país. Sembla com si la fonamental lliçó que havia de resultar Vietnam -la inviabilitat de permanència d'un règim polític antipopular i que contradia totes les normes democràtiques- no ha estat assimilada per la conservadora Administració republicana i pels freds càlculs de Kissinger. Tot i que, l'exemple, més pròxim, del recent any de la vida política portuguesa hauria de fer als polítics americans més prudents en les seves relacions amb règims fortament autoritaris, procedents del feixisme derrotat de la II Guerra Mundial i sota l'aparència de stabilitat dels quals, s'amaguen amb freqüència clares senyals d'incentesa per al futur més pròxim.

La política americana busca primer, en la reunió de la NATO de Brussel·les, que Espanya s'incorporés a aquesta organització per compensar la possible sortida de Portugal. Com senyala J.F. Revel a l'Express em intentarà oblidar -una vegada més- que l'èxit de la NATO els primers anys de la seva existència es fonamentà en l'afany de contenció del estalinisme per part d'unies nacions i estats dotats d'estructures democràtiques i de governs lliurement elegits pels pobles. La operació NATO no pogué prosperar degut a la forta oposició del Partit del Treball Holandès, actualment en el poder, dels socialdemòcrates danesos, del Labour Party i, més decisivament del SPD alemany i del canceller

Schmidt al que es pretenia convèncer argumentant que la situació a Portugal col·locava a la defensa de la República Federal Alemanya en difícil posició. Els partits socialdemòcrates i socialistes en el poder a Europa han causat, d'aquesta forma, un revés a la política de Ford, han contribuït a posar més de relleu la necessitat d'un canvi democràtic a Espanya, però, principalment, han deixat ben clar que la Europa d'avui, és una Europa democràtica. No hi ha possibilitat de real incorporació per a l'Estat espanyol als organismes europeus sense un previ canvi polític que vingui a reconèixer les llibertats democràtiques i la formació d'un govern que reflecti la voluntat popular.

No havent obtingut res a Brussel·les, el president Ford viatja a Madrid per a conversar amb el decrepit Cap d'Estat i mostrar a l'opinió pública que Nordamèrica considera acceptable un règim que depèn d'unà persona que, contra la voluntat de tot el món, s'aferra de desesperadament al poder. El president Ford buscava, d'aquesta manera, congraciar-se amb el govern espanyol de cara a la negociació de les bases que s'està celebrant en aquests moments.

Com ha senyalat la premsa internacional no hi pot haver més gran miopia. La vida de Franco i del règim fet a la seva mida, està en els últims moments i el que és interessant per a Nordamèrica es no comprometre's amb una carta cremada i impulsar el camí de la transició. No ha estat així i indubtablement això tindrà conseqüència per al futur de les relacions hispano-americanes després del canvi polític que s'aproxima.

Quan es diu que Nordamèrica es necessària per a la defensa dels països de Europa Occidental es diu quelcom que -en els països democràtics de Europa- és la creença dels res-

pectius nobles que, en eleccions lliures, a fongaren el poder a partits polítics que ho vien recolzat el pacte de constitució de la NATO. Aquí la situació es completament diferent. No solament els pactes hispano-americans de defensa no han estat aprovats mai i pels diferents pobles que integren l'Estat espanyol, sinó que aquests pactes que s'iniciaren en 1957 suposaren, igual que el Concordat amb l'Església del mateix any, una consolidació del règim dictatorial en que vivim. Les conseqüències no poden ser més clares. Si Nordamèrica insisteix en voler l'amistat dels decrepits dictadors espanyols, enemics de la democràcia, seria ingenu esperar que els demòcrates poden ser amics de Nordamèrica.

Per altra banda, el món es ja molt diferent del de 1949 i el que les forces progressistes de tota Europa desitgen és una desintegració simultània de la NATO i del Pacte de Varsovia. La presència americana es, cada vegada menys, una garantia de llibertat i en cas de que la URSS mantingui actituds imperialistes, la única solució és caminar vers una defensa europea i una política exterior independent de les dues grans potències.

La inoportuna visita de Mr. Ford ha reforçat aquests sentiments que ja existien prèviament en la ment de tots els demòcrates.

Reproduïm també l'article dedicat a les eleccions sindicals:

ELECCIONS SINDICALS: UNA OPORTUNITAT IMPORTANT

La present convocatòria electoral, encara que ha estat fixada per l'antiga burocràcia de la CNS, però malgrat aquest ràssec, constitueix una oportunitat que els treballadors hem d'aprofitar per a aprofundir les característiques dels sindicats que volem i per a mi-

UNITAT SOCIALISTA

Portaveu del Reagrupament del Socialisme Democràtic de Catalunya
nº 1

Biblioteca de Catalunya
i Hemeroteca General
CEDUC

19 juny 1975

llorar les nostres posicions de negociació, és a dir, de lluita.

Tant si som partidaris de presentar-nos a les eleccions, com si ens inclinem pel boicot actiu, és absolutament necessari que els treballadors ens plantejem seriamment la situació actual i les perspectives que s'ofereixen a curt plaç i decidim la nostra actuació després d'un anàlisi real i responsable.

Aquestes eleccions es produeixen en plena crisi de la dictadura, aquestes eleccions poden significar, si sabem aprofitar-les, un considerable augment de la sensibilització i incorporació de milers de treballadors a les forces per a uns sindicats lliures del control de governs conservadors i de burocràcies corruptes.

L'any 1939 significa per a Catalunya una derrota en tots els ordres, però especialment els treballadors vèrem perseguides i les nostres organitzacions, els grans sindicats de la CNT i de l'UGT, empresonats i afusellats els nostres dirigents i reprimida ferotgement qualsevol manifestació de protesta davant un capitalisme despòtic. Al llarg dels anys següents, els treballadors, tan els veterans, com les noves generacions, els que a quí hem nascut i els que hi han arrelat, hem anat refent una vida sindical.

A partir del 1960 i de forma creixent, el sindicalisme s'estén de forma espectacular i no podem desconèixer l'aportació fonamental de milers i milers de treballadors, que precisament des de càrrecs sindicals lliurement elegits per la base en 1966 i 1971, han donat força a les reivindicacions col·lectives i han pagat sovint, aquesta fidelitat amb la destitució, l'acomiadament i la presó. Però malgrat aquesta repressió, la llavor ha donat uns fruits, la burocràcia de la CNS no pot aguantar aquesta pressió i es retira als despatxos de les delegacions, lluny dels centres de treball...

Avui davant aquestes eleccions, cal donar una nova empena que ens aproximi a la desitjada llibertat sindical i acabi definitivament amb la supervivència vergonyant de l'actual sindicat vertical que encara patim i eviti l'aparició d'un nou verticalisme igualment opressor.

Així, doncs, davant aquestes eleccions, cal que ens esforcem en la difusió d'uns objectius que configuren els sindicats lliures que necessitem:

- Llibertat sindical.
- Llibertat de reunió i expressió.
- Consells obrers.
- Control obrer.

A l'entorn d'aquestes reivindicacions està centrat avui l'esforç de diverses organitzacions sindicals que des de les seves posicions específiques, les exigeixen com a condició indispensable del pròxim canvi democràtic i en les quals, retrobem les millors característiques del moviment obrer català.

SOLIDARITAT-SOC

Ja fa uns números d'"AVUI", presentàvem el butlletí "SOLIDARITAT" del SOC, organització sindical netament catalana, que avui tornem a incloure degut a l'interès del núm actualment publicat, dedicat íntegrament a les Eleccions Sindicals.

Reproduïm, doncs, per el seu interès:

"QUE ES S.O.C.?"

SOC és un conjunt de treballadors de Catalunya que propugna un sindicalisme orientat vers la substitució de la mentalitat i l'estructura capitalistes per una societat socialista verament popular.

SOC fonamenta la seva acció en la concepció de l'home com a fonament essencial de la societat i declara que la persona humana és autora, centre i fi de tota la vida econòmica i social.

SOC rebutja tota concepció capitalista de la societat, ja que creu que totes les formes de capitalisme permeten i faciliten alhora l'explotació de l'home sobre d'altres homes. Per aquest mateix motiu SOC rebutja tota mena de totalitarisme, tant si aquest és denominat de dretes com si es clava una etiqueta esquerrana.

SOC treballa per una veritable democràcia econòmica i social, amb un domini autèntic del treball sobre el capital, doncs només així l'home podrà estructurar una base sòlida per a l'assentament i l'implantació d'una democràcia política verdadera.

SOC reclama un règim polític i jurídic que garanteixi tota associació lliure amb plena llibertat de pensament i d'expressió, sempre que hom no atempti contra la dignitat de la persona ni de la comunitat social. La llibertat d'associació és entesa com la possibilitat efectiva de fundar lliurement associacions, d'estructurables amb plena autonomia i d'adherir-se a la que s'adigui més amb el criteri de cada treballador.

SOC considera que el sindicat és un instrument de lluita de la classe obrera i propugna la vaga com a arma insubstituïble per a l'alliberament dels treballadors.

SOC aconsegueix la seva acció dins els límits geogràfics de Catalunya i d'acord amb el seu concepte de solidaritat, està disposada a col·laborar activament en una unitat d'acció, fins que sigui atesa la unitat del moviment obrer, amb totes les organitzacions sindicals lliures de Catalunya endins, o d'altres països. Tot això no implica, de moment, unitat d'organització amb les altres forces ni ruptura de l'autonomia de SOC.

SOC es declara independent de tot grup de pressió, social, econòmic, polític o religiós.

SOC no vol adscriure's a cap dels dos grups hegemònics que es divideixen el món i considera que el benestar econòmic de les nacions més

afavorides ha estat assolit gràcies a l'explotació a que aquestes han sotmès o sotmeten encara als països subdesenvolupats.

Com a conseqüència del que hem exposat, SOC, és radicalment contrària a tot el que l'OSE (Organización Sindical Española), abans CNS, representa, per tal com l'OSE fou fundada arran de la Guerra Civil espanyola, i aquesta guerra tingué com a objecte la lluita contra la democràcia, les organitzacions sindicals obreres lliures existents i, el genocidi cultural i espiritual dels països hispànics no castellans. SOC rebutja els objectius dels sindicats oficials espanyols: Control de la classe obrera, instrumentalització al servei de l'estat, convivència dins de l'OSE d'empresaris i treballadors; SOC rebutja l'estructura de l'OSE: Control de la base per la línia política; domini total del CNS per part dels jerarques del Règim i el Govern, etc...

SINDICALISMO

A sortit a Catalunya i al rest del país, de l'Estat espanyol, un butlletí, totalment en castellà, de l'organització sindical espanyola "U.S.O.", que presentem per el seu interès i per la força que aquest grup obrer espanyol està assolint a diferents indrets del cinturó industrial de Barcelona.

Per la seva importància reproduïm:

"Nacimos en els seno de la Clase Obrera de la lucha y para la lucha. Nos incubamos en las huelgas y conflictos al final de los años 50 como un puño que surgía contra la explotación del Capitalismo y la opresión del Régimen Franquista.

Provenientes de las nuevas generaciones, somos la primera organización obrera surgida en la postguerra y nuestro origen está estrechamente ligado al resurgimiento del Nuevo Movimiento Obrero Peninsular, del que formamos parte y al que nacimos continuando y engarzando la gloriosa tradición de las organizaciones obreras y sindicales anteriores a la guerra.

Nacimos por y para el desarrollo de cuatro opciones básicas:

- La defensa de los intereses obreros contra la explotación capitalista.
- El lanzamiento y animación de un Sindicalismo de masas, moderno y revolucionario.
- La lucha y la conquista de las libertades Democráticas.
- La participación como trabajadores sindicalistas en la lucha por una Democracia Socialista, basada en la Autogestión y el Poder Obrero.

Esta ha sido nuestra razón de ser, las líneas maestras que han animado nuestra lu

che a lo largo y ancho del Estado Español en estos últimos 15 años. Nuestra Historia se + funde y se confunde con las grandes luchas + de la Clase Obrera en estos años: la minería asturiana, BANDAS, ORBEGOZO, la BANCA, RENFE, la Construcción Naval, los viticultores andaluces, la SEAT...

Hoy, en 1975, por sus planteamientos, por su permanencia en la lucha, por la seriedad en el cumplimiento de sus compromisos, la **UNION SINDICAL OBRERA** es una organización conocida y con presencia real entre la Clase + Trabajadora, estructurada e implantada en todo el Estado Español, reconocida y afiliada a las principales organizaciones internacionales del Sindicalismo Democrático... Por la claridad de su trayectoria histórica, su contribución a la lucha, el arraigo y la plena vigencia de su línea sindical de masas, la **USO** es hoy el embrión y el lugar de encuentro de todos los trabajadores para la construcción de un SINDICATO SOCIALISTA, AUTÓNOMO y DEMOCRÁTICO, en la perspectiva de la **UNION SINDICAL**.

Esta es la gran tarea que nos proponemos + en la actualidad, conscientes de que la construcción de ese Sindicalismo Socialista desborda hoy los límites de la USO y constituye una gran tarea de masas que define y configura el interés primordial que tiene nuestra + Clase Trabajadora la conquista de la Democracia.

En esa perspectiva de Reconstrucción Sindical, como una aportación y un aglutinamiento a la misma, nace "SINDICALISMO". Editada + por la USO, va dirigida a todos los trabajadores, a todos los sindicalistas. Queremos + que sea un instrumento al servicio de la ACCION, la FORMACION y la ORGANIZACION obreras en sus plataformas naturales: las secciones + sindicales de empresa y las Federaciones de la Industria o los servicios. Que sea expresión, centro de debate y análisis de los problemas, las luchas y el avance del movimiento sindical de inspiración socialista y autogestoria, movimiento del que USO es parte cualificada pero no intérprete o protagonista exclusivo."

CATALUNYA DEMOCRÀTICA

Número 1

òrgan del Grup d'Acció al Servei de Catalunya (G.A.S.C.)

CATALUNYA DEMOCRÀTICA

El "Grup d'Acció al Servei de Catalunya" + (GASC) és un dels components de la "Convergència Democràtica de Catalunya", juntament amb U.D.C. Suara ha editat el primer número del seu butlletí "Catalunya Democràtica". En el mateix hi trobem el següent sumari:

- Situació actual - Esquema d'organització - Anàlisi d'algunes vies d'acció política - Identitat del GASC - Les Comissions - Informació

A continuació ens plau reproduir la Presentació i el treball "El GASC, justificació i objectius":

PRESENTACIÓ

Presentem avui el primer número de CATALUNYA DEMOCRÀTICA el qual no pretén ésser un + butlletí polític d'informació general, sinó + que serà un mitjà d'orientació, formació i + discussió polítiques per aquells sectors de la Catalunya Democràtica que d'alguna manera desitgen una Alternativa Catalana, democràtica i social, al mateix temps que seguir construint el nostre País amb una voluntat unitària i de governar.

A la vegada, CATALUNYA DEMOCRÀTICA pretén ésser, també, una eina de treball per a tots els militants i simpatitzants del G.A.S.C., + per la qual cosa està oberta a la col·laboració de tots ells, així com també es farà ressaltar de les seves crítiques i aportacions de + tota mena.

"EL G.A. S.C., JUSTIFICACIÓ I OBJECTIUS

Per a la gent que en aquests últims anys + hem treballat en allò que hem anomenat "fer + país", en entrar en el món polític ens ha + preocupat -potser per deformació- més el context social i polític on s'hauria de construir Catalunya, que no pas el nostre possible enquadrament en una ideologia + determinada. No hi ha cap dubte que, en el + moment actual, era important de motivar en la idea de Catalunya al màxim ventall possible d'opcions polítiques i que la reconstrucció nacional fos, a l'hora del canvi democràtic, l'aglutinant de totes les forces polítiques

de Catalunya, podent presentar així, de cara a l'exterior, un front comú prou representatiu, capaç de negociar i que, tot co + brint el buit polític existent en el país, + dongués un sentit de cohesió a tota la política catalana.

I és dins d'aquests esperit que gent d'aquest tipus emprengueren el camí de la Convergència Democràtica de Catalunya, intent + d'ordenació del món polític de centre-esquerra, amb l'objecte que l'entrada en ella en + forma de federació, tots els partits i grups militants en aquests sector -des d'Unió Democràtica de Catalunya fins als Socialistes Democràtics Catalans-, evitaria una fragmentació que podria ésser perjudicial i amb la + convicció que era per aquest sector de centre-esquerra per on hauria de passar, en el moment històric present, l'eix de vertebració d'una Catalunya democràtica i socialment avançada.

Aquest projecte en marxa necessitava d'un grup que l'ajudés a promoure i portar-lo a + terme. I és per això que el G.A.S.C. es constitueix com un grup d'acció política, dirigit a aconseguir l'entesa de tots els partits o opcions polítiques democràtiques per als quals la nostra construcció nacional, + tal com l'hem definida, sigui el seu objectiu primordial. Per tant, el G.A.S.C. no es + conforma com un partit, sinó com un grup de promoció política. En conseqüència, el G.A.S.C. no aporta un programa determinat, sinó que s'obre amb les seves formulacions a l'ample ventall d'opcions del centre-esquerra, + als quals creu tasca primordial d'aglutinar. El G.A.S.C. no constitueix en si una finalitat, només pretén ésser un instrument de vertebració del món polític, el qual faci possible una gran convergència de centre-esquerra capaç d'ésser majoritària i de governar."

EUSKADI

Amb motiu de l'actual estat d'excepció a Bizkaia i Gipuzkoa i la subsegüent declaració de "materia reservada" sobre tot el que allà s'està produint, uns periodistes bascos

15 maig 1975

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General
CEDOC

han encetat l'edició d'un butlletí titulat "NOTICIAS DEL PAIS VASCO durante el estado de excepción", en el qual s'informa, puntualitza i inclou aclareix molts dels greus esdeveniments que s'hi han produït.

Per la seva banda, el Secretariat de l'Assemblea de Catalunya ha decidit de fer arribar aquestes notícies d'una manera més àmplia. Es per això que ha editat ja uns quants números d'"EUSKADI", en els quals s'hi reproduïxen íntegres els textos originals en castellà inclosos en varios números de "NOTICIAS DEL PAIS VASCO". A continuació reproduïm del N.º 1, la presentació i un comentari inicial sobre aquests fets.

"El Secretariat de la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya, en la seva darrera reunió, va aprovar, juntament amb una crida a "totes les forces democràtiques catalanes i de tots els altres pobles de l'Estat espanyol a mobilitzar-se en solidaritat amb Euskadi", l'edició d'un butlletí informatiu sobre la situació al País Basc.

D'ençà del 25 d'abril, en què fou implantat l'estat d'excepció a Biscaia i Guipúscoa la repressió contra el poble basc ha arribat al punt més alt del terrorisme institucionalitzat. Aquesta situació s'ha agreujat posteriorment amb la declaració per part del govern de "matèria reservada" per a totes les notícies procedents del País Basc. Aquests butlletins pretén facilitar la informació bàsica per enfrontar-se amb la sistemàtica deformació de la veritat que representen les fonts oficials basades exclusivament en informació policíaca."

"L'actual estat d'excepció no és igual que els anteriors. Les seves característiques principals són:

- Intensitat més gran de la violència.
- La violència s'exerceix no solament contra els grups polítics i les organitzacions de masses sino contra el conjunt del poble.
- Grups parapolicíacs, que actuen a l'ombra de les autoritats, realitzen tota mena d'atemptats amb col·laboració evident de la policia.

Només durant els quinze primers dies van ser detingudes més de dues mil persones. A aquest nombre tan elevat de detencions va "obligar" a utilitzar provisionalment la plaça de toros de Bilbao perquè les comissaries estaven saturades. El dia 8 de maig van "dormir-hi" trescents setanta detinguts. A Sant Sebastià la presó de Maritena ha estat dedicada exclusivament a presos polítics."

EUSKADI

BUTLLETÍ INFORMATIU DEL SECRETARIAT DE L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA

1 de JUNY

N.º 1

mir-hi" trescents setanta detinguts. A Sant Sebastià la presó de Maritena ha estat dedicada exclusivament a presos polítics."

LA VEU DEL CAMP CATALÀ

Aquest butlletí és la publicació degana quant a la problemàtica dels camperols catalans. Cinquanta-quatre números representen una constància poques vegades igualada per altres butlletins democràtics clandestins. Però, a més, "La Veu del Camp Català" és l'únic periòdic, ara com ara, dedicat a la gent del camp, escrit i pensat en català. D'altra banda, tres intents com "El Camp en Lluita" i "Unir" per desgràcia no han prosperat.

En aquesta ocasió reproduïm l'editorial "PER UNES GERMANDATS DEMOCRÀTIQUES":

"La pagesia té una consciència de que es tem ja en plena batalla de les eleccions sindicals al camp i a la ciutat, desenvolupant-se amb intensitat creixent degut a l'importància social i política.

El senyor Fernández Sordo, Ministre de "Relacions Sindicals" i alguns jerarques verticalistes acaben de fer declaracions afirmant que les eleccions tindran lloc en els terminis previstos, aquest mes de Maig, essent elegits el cent per cent dels càrrecs sindicals. Però les contradiccions a l'interior de la Organització Sindical i al si del Govern franquista s'accentuen, pel temor que les eleccions sindicals inspiren als homes del Règim. La convocatòria oficial encara no s'ha fet, diuen alguns que sortirà de la reunió de la Permanent de la O.S. el dia 5 de Maig. Cal estar, doncs, amatents, per tal de denunciar totes les terribles maniobres previsibles d'impedir-les, limitar-les o falsejar-les a partir de les estructures del sindicat feixista.

La importància d'aquestes eleccions adquireix un caire més punyent després de les greus mesures econòmiques adoptades pel Consell de Ministres del 4 d'Abril, que constitueixen un criminal atemptat als interessos de la classe obrera, pagesia i d'amples masses populars, en benefici exclusiu del gran capital monopolista. El feixisme pretén fer recaure sobre l'esquena d'aquestes capes de la societat les greus conseqüències de la crisi econòmica, mentre les grans societats monopolistes nacionals i multinacionals i la banca acumulen els dos darrers anys els més grans beneficis de la seva història, i els escàndols tipus MATESA, SOFICO, REACE, etc., proliferen a les altes esferes corrompudes del Règim.

Les eleccions sindicals, els programes reivindicatius i l'acció coordinada de tota la

Les eleccions sindicals, els programes reivindicatius i l'acció coordinada de tota la pagesia per imposar les candidatures democràtiques a les Germandats, són l'instrument més adient i eficaç per la defensa i expressió dels greus problemes camperols. Concretament a casa nostra podem fer esment d'alguns: la difícil i problemàtica exportació de l'oli de les Garrigues; la prohibició també d'exportar alcohol vinic; autèntic i veritable sindicat de viticultors, excloent els industrials licoreres i perfumistes; preus remuneradors per tots els nostres productes: oli, vi, arròs, fruita, productes hortícoles, ametlles, avellanes, llet i llurs derivats, carns, etc."

**Catalunya
sota el
règim
franquista**

Volum I

INFORME
SOBRE LA
PERSECUCIÓ
DE LA
LLINGÜA
LA CULTURA
DE CATALUNYA
DEL REGIM
DEL GENERAL
FRANCO

EDICIONS CATALANES DE PARIS

Biblioteca de Comunicació i Hemeroteca General

ECP, 18, rue Jobbé-Duval, 75015-Paris.

**la veu
del camp català**

1975 N.º 54

Preu 7 Ptes.

C.P.

EL CORREO DEL PUEBLO

ORGANO CENTRAL DEL PARTIDO DEL TRABAJO DE ESPAÑA

EN CATALUNYA

10 de Junio de 1975

Darrerament hem parlat varies vegades del PTE (Partido del Trabajo de España, antigament PCE internacional). D'ençà del canvi de nom, aquesta organització ha encetat l'edició d'un nou butlletí quinzenal: "El Correo del Pueblo".

Atesa l'existència al nostre país d'un "Comitè Nacional", han decidit fer una separata especial per a Catalunya. El primer número que hem vist és datat el 10 de juny, amb textos en català i en castellà. A continuació, ens plau reproduir el treball: "En l'aniversari del Corpus de Sang, endavant cap a la llibertat!".

"El 7 de juny del 1.640 esclatava a Barcelona el "Corpus de sang", la revolta dels segadors contra els que volien reduir per sempre el nostre poble a l'esclavitud. No fou en cap sentit un moviment de lluita de catalans contra castellans sinó, tot al contrari, una pugna entre oprimits i opressors. Aquests foren els fets:

Com cada any durant els primers dies de Junys arribaven a Barcelona grups de segadors per llogar-se en les feines de sega del blat.

La situació aquell any era molt tibant. Un exèrcit de mercenaris -els tercios- compostos per una gran majoria d'holandesos, italians, etc., ocupava Catalunya; tot català es trobava obligat, violant les lleis catalanes, a mantenir els soldats i alimentar-los; en un any, a més a més, de gran crisi i secada. Per si fos poc el comte-duc Olivares volia reclutar 6.000 catalans per al seu exèrcit imperialista. Tots aquests factors provocaren la rebel·lió del nostre poble. Les insurreccions i aixecaments populars contra les tropes mercenàries començaren el Maig, perseguint els soldats fins a Barcelona. El dia 7 de juny un pagès va ser ferit per un soldat i aquesta fou la gota que desbordà la paciència del poble. Al crit de "Visca la terra", "Muyra lo mal govern", "Muyren los traidors" tota Barcelona es va aixecar. Els crits dels segadors esdevingueren un símbol per al nostre poble.

El rememorar aquesta data tan important de l'autèntica història de Catalunya, no és per que sí. El poble català porta 35 anys d'opressió de tots els seus drets nacionals i democràtics, com la resta de pobles de la península, per part d'un règim que volia aconseguir una unitat forçada, emprant per això tan sols repressió i més repressió. La darrera mostra del caràcter terrorista d'aquest règim ha estat la implantació de l'Estat d'Excepció pel poble d'Euzkadi (més de 2.500 detencions, 5 assassinats, terror contra el poble, etc.). A Catalunya el poble ja no està

disposat a suportar tanta tirania, abús i violència."

LLUITA

De "Lluita" núm 49 del 16 de maig 1975, portantveu del Partit Socialista d'Alliberament Nacional dels Països Catalans, reproduïm a continuació l'article: "La JOE i el moviment democràtic al País Valencià".

"El PCE ha demostrat una vegada més la seva miopia política, el seu oportunisme, la seva actuació espanyolista i antidemocràtica.

La consigna de crear "Juntas Democráticas" a tot l'Estat espanyol havia de ser seguida a ultrança. A Catalunya-Principat, el PCE-PSUC ho intentà, però hagué de claudicar davant la voluntat majoritària de tota l'oposició democràtica catalana de portar una política autònoma, no sucursalista (malgrat el PSUC).

Al País Valencià, tot i participar a la Taula Democràtica i d'existir ja el Comitè preparatori de l'Assemblea del País Valencià, el PCE ha creat pel seu compte i amb alguns companys de viatge -al marge del moviment democràtic del País Valencià- les "Juntas Democráticas". Tot un exemple de política sucursalista i no democràtica.

D'aquesta manera, i gràcies a la seva rara habilitat política, el PCE ha aconseguit el que el franquisme ja no era capaç d'aconseguir: la divisió del moviment democràtic al País Valencià.

Aquesta política ha de tenir gravíssimes conseqüències en un futur immediat. Esperem que el PCE reconsideri la seva posició a --bans que ni sigui ja massa tard.

De tota manera, els errors polítics es paguen tard o d'hora. No ens fa res que el PCE pagui els seus. (A quants valencians no els haurà obert els ulls aquesta actuació contrària al moviment polític unitari i democràtic?). Però no considerem just que la conseqüència de la seva miopia política sigui una debilitació de la lluita democràtica general en la qual tots estem interessats."

Amb data juny 1975, ha sortit el núm 50 de "LLUITA" la revista nacionalista i socialista de més regularitat i difusió del país. En la mateixa podem observar canvis tècnics

apreciables en la millora de la seva presentació, diuen començar una nova etapa. Hi ha articles fonamentals com "Cap al trencament Democràtic" i "Situació i perspectives del Partit" que per la seva extensió ens es impossible de reproduir. Fent-ho, potser, en una propera edició d'AVUI. Reproduïm ara els treballs fonamentals de l'article "No al Sucursallisme".

"Al passat núm 49 de "Lluita" criticàvem l'actitud sucursalista de certs partits al País Valencià i les conseqüències negatives que aquesta actitud havia tingut per al moviment democràtic.

El sucursallisme, però, no es limita a aquestes, té múltiples facetes i es presenta tant a la resta dels Països Catalans com a la resta de les nacions de l'Estat. ...

...Als Països Catalans ja hem vist el paper que havia jugat la "Junta Democràtica de Espanya". El Consell del País Valencià -del qual formen part- representa l'alternativa autònoma al País Valencià. Tal com hem dit ja anteriorment, a les Illes destina en aquests moments la postura sucursalista de la Junta.

Al Principat, el PCE-PSUC no en tingué prou amb el pràctic en intentar d'implantar la Junta, que ara intenta mitjà tots els mitjans de confondre els fets, de presentar l'Assemblea de Catalunya com una part integrant de la JOE, etc.

En la política sucursalista pro-Junta, el PCE-PSUC compta amb un alumnat realment apilcat: el PTE (abans conegut per PCE(1)). La "Declaración del Comité Nacional de Catalunya del PTE" datada l'abril del 1975 és ben explícita. En aquest cas... l'alumnat va més enllà que el mestre i es declara sucursalista sense vergonya.

Per al PTE resulta que si l'AdC no entra en aquests moments a la JOE és o bé perquè no està per la ruptura democràtica (voldrien recordar al PTE, per si no ho sap, que l'AdC sempre ha deixat ben clara la seva política de ruptura amb molta més claretat i evidència molt abans que la JOE) o bé per infantilisme esquerranista. El PTE -com tot ben sucursalista- no sap què és l'autonomia real. No ha comprès que les coordinacions i les col·laboracions són necessàries sobre la base del reconeixement al dret a l'autodeterminació, dret que no és reconegut per la JOE. ...

... Sempre -no podria ésser altrament com a partit socialista revolucionari que som- hem estat partidaris de la coordinació internacional, i en el moment actual de les forces democràtiques que lluiten a les diferents nacions-

de l'Estat espanyol, coordinació que evidentment exigeix unes bases polítiques mínimes + acceptables que no aconsegueix fins ara la Junta Democràtica de España, com amb més detall ja hem exposat des d'aquestes pàgines.

SI A LA COORDINACIÓ INTERNACIONAL!!

NO AL SUCURSALISME!!

o o o

Tenint en compte que en arribar al N° 50 "LLUITA" es converteix en la quarta publicació clandestina catalana que ha editat una xifra tan respectable de números (les altres tres són: "TREBALL", "LA VEU DEL CAMP CATALÀ" i "FULL" de Calella). Amb tal motiu, ens plau reproduir la presentació d'aquest número 50 de "LLUITA":

"Amb aquest N° 50 ens proposem de començar una nova etapa d'expansió del partit, ++ tant a nivell de publicacions com en general. Volem assegurar primer la periodicitat mensual de "LLUITA" i convertir-la ben aviat en una publicació quinzenal.

Aquesta regularitat i periodicitat responen a la necessitat d'una publicació adequada a la situació del partit, a la seva expansió actual i a la expansió previsible en uns moments de ràpida politització d'amplis sectors.

"LLUITA" apareix l'estiu del 69, poc després de la creació del PSAN. Comença essent bimestral i ho continuà essent pràcticament fins l'any passat. Pel fet d'aparèixer cada dos mesos no podia tractar qüestions d'actualitat immediata ni donar perspectives d'acció sobre aquestes qüestions. En general, es dedicava a valorar fets passats o menys pròxims en el temps i donar orientacions generals sobre la lluita als diferents fronts. + De fet, era més un butlletí teòric que una publicació que realment servís per a dirigir i impulsar la lluita de masses donant les perspectives d'acció necessàries.

No és fins darrerament que s'intenta de +

N° 50

juny 1975

25 ptes.

donar una nova orientació a "LLUITA", partint de la regularitat mensual: orientació de cara a les lluites concretes, notícies i comentaris d'actualitat, consegüentment, ++ llenguatge més assequible, etc. i reservar l'anàlisi teòrica a una nova publicació, a "ALLIBERAMENT". Aquesta orientació de "LLUITA" no s'aconsegueix fins després d'haver + solucionat els problemes interns del partit que paralitzaven tota la nostra activitat, i que es resolen amb l'expulsió d'uns quants militants el mes de març de 1974.

Ens hem proposat, doncs, de fer "LLUITA" com una publicació diferent, d'actualitat. + Malgrat les dificultats tècniques ha anat + apareixent mensualment. Ara es tracta d'assegurar-li aquesta periodicitat i passar ràpidament a la seva aparició quinzenal.

Aquest número 50 és un número especial. + No és com els altres "LLUITA". Vol ésser un instrument de reflexió sobre la situació actual. Aquesta és la finalitat de la major +

part dels seus articles. On es troba el ++ partit en aquests moments? Què cal fer ara, d'una manera immediata, davant la imminència del canvi democràtic? Quines han estat les experiències i quin ha d'ésser el paper que ha de fer la classe obrera catalana? A aquestes i a d'altres preguntes volem contestar aquest número. Abans de fer un + nou pas endavant ens ha semblat necessari d'aturar-nos un moment a reflexionar on ++ som i on volem anar."

★ Jes de les planes de l'"AVUI" saludem i felicitem els companys editors de + "LLUITA" en haver arribat ja als cinquanta números de la seva publicació, tot esperant que aviat uns i altres -i tota la resta de la premsa catalana clandestina- puguem publicar les respectives revistes sota "el vent amplíssim de la llibertat", segons expressió d'un conegut intel·lectual + català de València.

2a. conferència socialista ibèrica(cont.)

drets que a força de combativitat i lluita ha anat imposant la ++ classe treballadora. La continuïtat de les vagues i jornades de + lluita després d'anarèixer aquests decrets, demostra la voluntat inquebrantable de la classe treballadora de seguir lluitant fins a aconseguir i exercir plenament els drets de vaga, Assemblea, i llibertat per a constituir el seu propi Sindicat de Classe, autònom i democràtic.

En aquesta perspectiva i davant la imminència de les eleccions sindicals, la CSI es pronuncia obertament per la més decidida participació en les mateixes, com una gran ofensiva obrera per la ++ conquesta de tots els càrrecs representatius, la defensa i l'impuls de les reivindicacions i drets inajornables per a la llibertat i la Unitat Sindical.

La CSI rebutja les temptatives que cerquen perllongar els privilegis a través d'una transformació continuïsta del Règim. Per la importància que té el moment per al futur dels nostres pobles, considera necessari que totes les forces democràtiques amb sentit de responsabilitat històrica, assoleixin una coincidència que configuri una Alternativa Democràtica unitària, sense exclusions ni hegemonies. Alternativa + que, per la seva credibilitat i capacitat mobilitzadores, asseguri una ruptura que de manera pacífica liquidi les formes feixistes de poder, + restableixi les llibertats i obri un període constituent que permeti als nostres pobles, pel sufragi universal, decidir les institucions i opcions d'un futur de llibertat.

Per últim, la CSI ha decidit de prendre contacte amb la Conferència de Partits Socialistes del Mediterrani, que se celebrarà pròximament, a fi de reafirmar el seu interès per la política d'unitat de l'esquerra que propugnen els socialistes europeus més avançats.

8 de juny 1975

Moviment Socialista de Catalunya (MSC) - Partido Socialista Galego (PSG) - Partit Socialista del País Valencià (PSPV) - Reconstrucción Socialista (RS) - Unión Sindical Obrera (USO)."

PAÍS VALENCIÀ — PAÍS VALENCIÀ — PAÍS VALENCIÀ — PAÍS VALENCIÀ REDACCIÓ AL PAÍS VALENCIÀ — REDACCIÓ AL PAÍS VALENCIÀ — REDACCIÓ AL PAÍS VALENCIÀ — REDACCIÓ AL PAÍS VALENCIÀ

Presentació: El País Valencià és no típic, sovint, a la premsa, legal o no, perquè el poble comença a assumir un protagonisme polític evident. D'algunes d'aquestes manifestacions en parlem en aquest número d'AVUI.

campanya pro-estatut

Açò no hi ha qui ho pare. Tot d'un cop en parla ja d'Estatut d'Autonomia, amb més o menys sinceritat. El bot ha estat sorprenent, puix que en molt poc de temps (les primeres veus polítiques reivindicant l'Estatut varen aparèixer cap a l'octubre del 74) s'ha arribat a que pràcticament totes les organitzacions reivindiquen, o accepten si més no, aquesta consigna que, a hores d'ara, podem dir que és ben bé de masses.

La nit del 30 al 31 de maig, 5 barris de la Ciutat de València i un grupat de pobles de l'Horta i la Ribera (feia molts anys que no es veia

una pintada tant vistosa: des de la cèlebre de "arien valencià!" del PSV), varen aparèixer amb pintades per l'Estatut. A més a més, les pegamines sobre aparadors de les botigues, cabines de tel·lèfon, etc., continuen apareixent intermitentment.

Més importància té — i en certa manera n'és una conseqüència — l'acord a que han arribat diverses organitzacions polítiques i sindicals sobre l'immediat establiment d'un Estatut d'Autonomia un cop trencada la dictadura. Ja n'informarem més endavant.

polèmica sobre el nom de la llengua

Al número anterior d'AVUI ja informàvem ampliament sobre aquesta pintoresca polèmica que s'esdevé al País Valencià i que a hores d'ara, amb la intervenció d'Acadèmies prestigioses de Madrid i amb el toc d'alarma contra la infiltració catalanista llençat pels "Consejos nacionales" Adán García i Jacobo Payà, que sembla que volen portar l'assumpte, per via de peticions dels Ajuntaments i dels "Consejos locales del Movimiento", a les mateixes Corts franquistes, el tema va a convertir-se en un debat a escala de tot l'Estat.

La premsa periòdica de diferents organitzacions també, com és natural, ha dit la seua sobre aquest afer de tanta importància per als valencians. Així, ens fem ressó dels següents articles:

- Al País Valencià: oficialitat de les llengües valenciana i castellana (LA CAUSA DEL POBLE n.º18, MCE)
- Manobra feixista (EL POBLE VALENCIÀ n.º2, PSPV)
- Què som els valencians? (LLUITA n.º49, PSAN)
- Declaració d'Unitat Democràtica.

Cal constatar que els "catalanistes" compten amb el poble i els "tan valencianos como el primero" amb la repressió. Ens expliquen: un dels darrers actes de la polèmica ha estat la signatura massiva del manifest "Nosaltres, ciutadans del País Valencià." (més de 36.000) i les dues multes de 100.000 pessetes cadascuna que ha imposat el fill de sa mare del Governador per recollir signatures. El que és digne de destacar, però, és que malgrat la desproporció de forces, la victòria del poble és inevitable, com sembla ser que ho ha reconegut el mateix alcalde de València en un parlament amb el governador civil.

el pv amb euzkadi

La nit del 8 al 9 de Juny, es va fer un important pinta da a la Ciutat de València, amb la participació conjunta de 10 grups polítics, en la que es deia:

ABAIX L'ESTAT D'EXCEPCIÓ!

LLIBERTAT GARMENDIA I OTAEGUI

SOLIDARITAT POBLE BASC

AUTODETERMINACIÓ NACIONALITATS OPRIMIDES

El dia 9, a la tarda, es va llençar un pamflet amb signatura conjunta per pràcticament tots els barris de la ciutat. Aquest pamflet, també es va llençar a la manifestació de més de 1.000 persones que el dia 11 va recórrer l'avinguda de París i Valero. Cal dir que el PCE va estar convidat al comitè d'acció i no va acudir.

L'esmentat pamflet era signat per:

Juventuts Carlínes (JCC)/Moviment Comunista d'Espanya (MCE)/Oposició d'esquerra del PCE/Organització d'Esquerra Comunista d'Espanya (OECE)/Partit Carlí (PCV)/Partit Socialista d'Alliberament Nacional (PSAN) dels Països Catalans/Partit Socialista del País Valencià (PSPV)/Solidaritat Comunista (SC)/Unificació comunista (UC)/Unió de Marxistes - Leninistes (UML).

DECLARACIO J.D.E.

1 REPIQUES

Parlant de pintoresquisme, no ha de menys la declaració de la «Junta Democràtica de València», sobre la constitució de la qual ja informarem al número anterior. En castellà i amb un llenguatge que recorda la demagogia democràtica dels bons temps de Llerdú, «diu coses com: "La rica diversitat de los pueblos de España", «"Los grupos de oposición que ven dificultades en la aceptación de una plataforma unitaria (La JDE, no?)... quizás deban pensar si no estarán de hecho, aunque inconscientemente, corriendo el riesgo de prolongar la lenta agonía del franquismo", "la vocación democrática exige hoy a los españoles la renuncia temporal a una política exclusivamente partidista" (aquí més que pintoresquisme «és pur cinisme), parla de les "características peculiares de la alternativa democrática para el País Valenciano" i diu que sobre els problemes del País Valencià, "la Junta Democrática de Valencia no pretende sentar opinión, porque carecerá de ella hasta que no la pueda expresar libremente el pueblo valenciano"; aquesta exquisida democràcia els fa dir que "la autonomía del País Valenciano... requiere la previa existencia de mecanismos democráticos para su planteamiento y solución" i que "nuestra lengua y nuestra cultura precisan de la necesaria libertad, promoción y protección (que és tracta d'un dèrroter?); després, en funció del famós «punt 9 que parla de les "comunidades regionales" i "teniendo en cuenta nuestras peculiaridades" «aboga por la promulgación de un Estatuto de Autonomía»; així mateix, la declaració inclou una interessant definició: "Las JD son plataformas unitarias de lucha pacífica y de masa para alcanzar un sistema democrático". Aquesta és una visió i una lectura parcial, si. Però una reproducció "intencional" de la desgraciada declaració no la suporta ni les properes publicacions del PCE.

Les rèpliques no es varen fer esperar. Cal destacar la titulada "Una frivolitat de la Junta Democràtica de España" del PSPV, «que reproduïa. Així mateix, també en fa referència el LLUITA n.º 49 en un petit article titolat "La JDE i el Moviment democràtic al País Valencià", que també reproduïa la secció de premsa democràtica.

una frivolitat
de la j.d.e.

"La "Junta Democràtica de España" a València ha divulgat un comunicat que no podem deixar sense resposta. Perquè l'acord de lluitar contra el feixisme tota plègats no pot amagar les diferències que existeixen. Reconèixer-les, acceptar-les discrepàncies i fins i tot, organitzar-les, per dir-ho d'alguna manera, és l'essència de la democràcia per la que tots lluitem.

"TAULA" I "JUNTA"

Una primera discrepància consisteix en que la "Junta" es presenta com la primera ocasió d'aplegar-se tots els qui es reclamen a la democràcia al País Valencià. L'oblit de la "Taula" —que alguns partits de la Junta no han volgut deixar, el que ha obligat a d'altres a que la deixen— es, com a mínim, desinformatiu. La "Taula" ha existit fins fa poc temps, fins que els qui estan íntegrament a la "Junta" no varen voler acceptar-la com a la que era, «com a una plataforma unitària valenciana i autònoma en tant que valenciana. Els membres de la "Taula" estaven disposats a ampliar-la per tal de qu'tingueren cabuda en ella els qui no hi eren encara i fins i tot, les denominades "personalitats" més o menys representatives.

Així, doncs, no es la "Junta" la primera ocasió d'aplegar-se en la lluita antifeixista que teneu les organitzacions i altres «forces representatives valencianes. Eixa tasca estava acomplida per la "Taula", dissolta per voluntat dels qui formen avui la "Junta" i justament per a formar la "Junta". Així deu quedar clar.

EL POBLE VALENCIÀ

Es per això que resulta incongruent al·lò que el manifest de la "Junta" diu sobre "los grupos de oposición que ven dificultades en la aceptación de una plataforma unitaria, o que pretenden condicionar esta a tantas circunstancias que la hacen inviable". Acusar-los, com fa el manifest, preguntant-se "si no estarán, de hecho aunque inconscientemente, corriendo el riesgo de prolongar la lenta agonía del franquismo" es, com a mínim, un frivolitat per no utilitzar altres adjectius que puguen fer difícils les relacions bilaterals amb forces que la integren. Perquè queda clar que es la "Junta" la que ha vist dificultats en acceptar la "Taula". I sobre tot n'ha vist una: l'exigència d'autonomia valenciana de qualsevol plataforma unitària al País Valencià.

No es estranya semblant actitud de la "Junta" donat que confessa que "existen problemas insolubles —al País Valencià— si no se plantean desde una perspectiva democrática". I tot seguit afegix: "Sobre los mismos, la Junta Democrática de Valencia no pretende sentar opinión porque carece de ella hasta que no la pueda expresar libremente el pueblo valenciano". Però ¿en que quedem?, ¿hi ha o no hi ha "pueblo valenciano"? I si hi ha "pueblo valenciano", ¿com no te la "Junta" o pinió sobre si li conve o no la seva llibertat en tant que poblé? La "Taula" si que en tenia opinió, sobre aquesta qüestió, és a dir, tota els partits que integren la "Taula", algú dels quals, es port decisiva a la "Junta". ¿Es que ja no te la mateixa opinió que tenia a les hores?

PRIORITATS I DEFINICIONS

Un altra qüestió que planteja el document es la de les prioritats. Primer democràcia i després el que siga, arribant, fins i tot, a la autonomia. Ben vinguda la posició de la Junta Democràtica de España a València sobre l'autonomia del País Valencià. Però, ¿quina democràcia seria la que no pasara per eixa autonomia? O l'autonomia es la forma de democràcia per al País Valencià —en principi, i com a camí per a arribar a continuar la seva nacionalitat interrompuda en 1707— o no hi ha veritable democràcia i solament hi ha, un Estat menys repressiu que l'actual però igualment limitador del dret del poble valencià a «esser ell mateix. Perquè ningú no li va consultar, democràticament, si volla o no volla perdre les seves llibertats com a conseqüència del «Decret de Nova Planta.

En eixe sentit, resulta curiós que la "Junta" siga tan asèptica sobre al·lò de què "nuestra lengua y nuestra cultura precisan de la necesaria libertad, protección y promoción". ¿De quina llengua es tracta? ¿Es queda la "Junta" al marge de la definició del valencià com una «forma valenciana de parlar el català? ¿Què pasará, doncs, sobre la pertinència a no del nostre País al conjunt dels Països Catalans —com se prejudga, es clar, quin puga ésser el futur d'eixe conjunt? I no cal parlar d'un altre oblit més curiós com es el del País Valencià, de parla i procedència aragonesa, castellana, etc. que es una mateixa cosa amb la part catalana del País Valencià.

No es pòden defigir les coses si no es que es tracta d'actuar amb «petunisme. No es pot utilitzar la paraula "democràcia" com a cap que amaga les realitats objectives i les comentades fins ara son, sense cap gènere de dubtes. Perquè el que volem no es una "protecció" ni una "promoció" de la nostra llengua i la nostra cultura sino, pura i simplement, llibertat autònoma que es prèvia per a la llibertat nacional valenciana.

EL PUNT 9

Així, doncs, queda clar que no es vol que "las fuerzas sociales" hagen impuesto la necesidad de la creación de la "Junta Democrática". La "Taula" estava ahí per a cobrir eixa necessitat i la seva pervivencia hagués facilitat l'unitat perquè podia evitar lo que la "Junta" «no podrà evitar: que al País Valencià acabe constituir-se un altre «legació de un altra plataforma unitària de les «que a Madrid se fa i es desfan: la denominada "Alianza Democrática", que sembla estar-se «

constituint i que utilitzara, si fa no fa, les mateixes justificacions. ¿A qui tindrà que creure "el pueblo valenciano"?

Es perem que crega -farem lo possible per aconseguir-ho- als qui no volen "hacer propias" les declaracions de la "Junta Democrática de España" que en referir-se al punt 9 de la qüestió que més ens afecta per a que es puga parlar honestament la democràcia i llibertat, no sols s'el·ludix la paraula "nacionalitat" sino que, s'el·ludix, fins i tot, la menció del País Valencià que pot ser l'encuadren en las "comunidades regionales". És el que pasa quan es vol eludir la realitat històrica perquè constitueix un esforç fer-la viure a un poble alienat per tres segles d'opressió de la seva nacionalitat verdadera.

L'ASSEMBLEA

Queda, doncs, el possible lloc de reencontre en les organitzacions

i forces de la Junta Democrática de España a Valencia: L'Assemblea, promoguda per la "Taula". Desitjem que l'Assemblea siga, realment, autònoma, es a dir, que es proposa redactar i promulgar un Estatut d'Autonomia que puga ésser aprovat i presentat a les instàncies que hauran de concedir-lo. El nostre partit, amb d'altres forces, persones, etc, es proposa mobilitzar l'opinió pública al seu abast per a arribar a la creació d'un moviment autenticament autònom des de ara mateix, sense esperar a obtenir una democràcia que el país Valencià no serà mai verdadera si no es autònoma i si no va camí de la llibertat del nostre poble com a tal, sense confusions ni oportunitats.

PARTIT SOCIALISTA DEL PAÍS VALENCIÀ

Maig de 1975

NEIX UN NOU GRUP SOCIALISTA

La declaració dels Socialistes Valencians Independents (SVI), que reproduïm va estar donada a conèixer, prèviament, pels interessats, al PSPV i al PSAN. Aquest darrer partit va fer als companys del SVI la crítica que també reproduïm conjuntament amb la declaració.

La redacció de l'AVUI al País Valencià expressa la seua profunda satisfacció per la presència dels SVI i encoratja en la tasca, que han triat, d'aglutinar i cohesionar el moviment socialista d'alliberament nacional al nostre País.

"Els Socialistes Valencians Independents

MANIFESTEM la seua voluntat de treballar per una alternativa política a l'actual situació d'opressió i dominació capitalista sota el qual es troben les classes populars valencianes. Amb això, volem contribuir, igualment, a la superació dels problemes que els valencians, junt amb la resta dels Països Catalans, tenen plantejats com a nació oprimida, posant de manifest que l'opressió de classe i l'opressió nacional van indisolublement lligades.

L'alternativa política que ofereixen els socialistes valencians no alineats, és el resultat d'aplicar l'anàlisi teòric marxista a la realitat valenciana. A més a més, incorporen a aquesta anàlisi la pràctica política acumulada per un sector de valencians que durant els últims quinze anys han lluitat per la llibertat del seu poble i pel socialisme.

Arrelats en aquest poble i conscients que el socialisme revolucionari és l'única alternativa veritablement alliberadora, és proposat treballar avui per arribar a fer possible el moment en que les classes populars valencianes, incorporant les idees socialistes i desegolupant llurs organitzacions, inicien la marxa cap a la seua emancipació social i nacional.

PENSEN que cal cercar plataformes comunes d'acord entre les organitzacions polítiques socialistes constituïdes al nostre país. Plataformes que deuen contemplar i permetre l'aproximació cada vegada més gran en els plantejaments teòrics i en l'acció pràctica de tots aquells que creuen que només un socialisme capaç d'organitzar i mobilitzar a amplis sectors de les classes populars valencianes farà possible una alternativa política revolucionària real.

SABEN que la col·laboració dels socialistes és una fita necessària i urgent a assolir. Que és imprescindible per a orientar i organitzar les lluites populars, que és ineludible per accelerar la fi de la dictadura i condició precisa per arribar a la unió de les esquerres al País Valencià, única forma aquesta que permetrà crear les condicions socials que faran possible iniciar la construcció del socialisme. Aquest treball en comú dels socialistes valencians constitueix la base imprescindible per arribar a la seua futura unitat.

AFIRMEN que la recerca conjunta de plataformes comunes de treball dels socialistes valencians permetrà de plantejar-se en aquests moments una correcta política d'aliances amb alguns sectors liberals de la burgesia de cara a la liquidació de la Dictadura des de posicions de poder i no de debilitat.

PROPOSEN la immediata coordinació entre els socialistes valencians independents i les organitzacions socialistes valencianes, per tal

de definir les plataformes comunes de treball. Paral·lelament, promouen la recerca de la millor manera de coordinar les forces polítiques d'esquerra per arribar a constituir, junt amb alguns sectors liberals de la burgesia, l'adequada plataforma unitària del País Valencià que, tot i accelerant la desaparició de la Dictadura, puga fer-se càrrec en aqueix moment del Govern Autònom Provisional del País Valencià, Govern Autònom que haurà de ser institucionalitzat mitjançant l'Estatut d'Autonomia del País Valencià, la redacció i popularització del qual ésdevenen, des d'ara, tasques urgents.

PROPUGNEN, així mateix, la necessària coordinació de les forces socialistes valencianes i de la seua plataforma comuna amb les forces socialistes presents a l'Estat Espanyol, donant prioritat, en aquest sentit, a l'aproximació entre totes les forces socialistes dels Països Catalans.

Els Socialistes Valencians Independents

CONSTITUEIXEN un grup que naix amb l'expressa voluntat de no ser una nova organització política valenciana. Al contrari, s'esforçarà en posar fi a la present dispersió del socialisme i tractarà de crear condicions per a una unió de les esquerres basada en el respecte i la igualtat de totes i cadascuna de les organitzacions que la integren.

Ciutat de València, el maig de 1975

"ALS SOCIALISTES VALENCIANS INDEPENDENTS

Companys:

Davant l'avantprojecte de la vostra declaració inicial, el PSAN us fa les següents observacions i us prega de discutir-les i de tenir-les en compte a l'hora de fixar la vostra línia d'actuació política.

1. Pensem que la nostra realitat nacional ha de condicionar un treball polític socialista molt més enllà que la mera referència a nivell de definició i la simple consideració com a gran intermediària en les relacions "exteriors". Això és ja una fita aconseguida a diferents nivells cívics i intel·lectuals i els socialistes, com a força d'avanguardia, no poden anar per sota d'allò que els altres sectors ja han superat. És a dir, que si la dinàmica històrica va cap a la unió dels Països Catalans (per allò de les classes populars, és clar) no hem d'ésser tènids en les nostres formulacions estratègiques (socialistes) -altra cosa és el treball tàctic políticament democràtic-. Sen, tornem a dir-ho, la força d'avanguardia.

2. Aquesta objecció és molt més necessària per al vostre cas en-

que, com a professionals de la cultura que en sou en bona mesura, ja heu ultrapassat l'àmbit valencià en més d'un aspecte i mantes vegades. ¿Com és possible ésser militants de la cultura catalana i no ésser militants del socialisme català? ¿Penseu que les opcions socialistes van per darrere de les culturals?

3. A més a més, i encara que siga de passada, us volem fer esment de l'antic error de considerar-se instal·lat i de donar alternatives a nivell de País Valencià, quan de fet sols es parteix d'una realitat referent a les comarques del voltant de la Ciutat de València. Si heu d'ésser localistes, ¿per què sempre feu "païsva-lencianisme" i no mai "comarcalisme"? I això del comarcalisme no és un recurs precipitat, puix que n'hi han de grups socialistes independents d'àmbit comarcal i de voluntat explícitament nacional.

4. Nosaltres també treballem per la futura unitat dels socialistes i hi voldríem donar-vos la nostra opinió. Pensem que aquesta unitat s'ha d'aconseguir a nivell nacional i, sols en funció d'aquesta conquesta, el PSAN es plantejaria la seua autodissolució. No es tracta sols, doncs, de cercar la unitat del dispers (?) socialisme valencià, sinó de tot el socialisme català, la qual cosa afecta, ara per ara, al PSPV, al PSAN, al MSC, al FNC i als independents d'una i altra banda de la Sènia. Entenem, per tant, que aquesta unitat s'ha de plantejar en base al socialisme autòcton i no pas al socialisme sucursalista d'organitzacions d'àmbit estatal. Aquesta qüestió no està clarament explicitada al vostre paper.

5. Les vostres formulacions de treball contempnen des aspectes clarament diferenciats, per bé que relacionats entre ells. D'una banda la unitat dels socialistes; d'altra, la unitat de les forces polítiques d'esquerra pel trencament democràtic. Volem deixar clar que el que hem dit respecte a la unitat del socialisme (a nivell de Països Catalans i no sucursalista) no ho considerem aplicable a aquesta segona unitat, per tal que els objectius d'enderrocament de la dictadura i de constitució del Govern Autònom del País Valencià exigeixen un àmbit valencià d'actuació política i una participació de les organitzacions espanyoles que hi treballen.

Saludem la vostra iniciativa i esperem que el treball de tots plegats accelere el definitiu alliberament de les classes populars, encapçalades per la classe obrera, dels Països Catalans.

A la Ciutat de València, el mes de maig del 1975

PARTIT SOCIALISTA

D'ALLIBERAMENT NACIONAL DELS PAÏSOS CATALANS

"LLUITA-50" I LA SITUACIÓ POLITICAL P. V.

Acaba d'apareixer el nº 50 del portanveu PARTIT SOCIALISTA D'ALLIBERAMENT NACIONAL + DELS PAÏSOS CATALANS, amb la qual cosa ens sentim ben satisfets, puix que demostra una continuïtat en la Lluita d'aquest partit el qual afirma que les possibilitats revolucionaries, als Països Catalans depenen de l'una dimensió nacionalista, i que l'alliberament polític de la nostra nació depèn del seu plantejament revolucionari, i amb aquesta doble afirmació ens sentim plenament identificats.

Reproduïm l'article "La situació política al País Valencià", que considerem molt clarificador respecte als canvis esdevinguts en les actituds polítiques valencianes durant aquests darrers 9 mesos.

No és massa fàcil de fer una anàlisi de l'actual correlació de forces polítiques existent al País Valencià. Almenys si no es parteix d'un punt de referència des del qual poder jutjar. Nosaltres, com a militants del PSAN, farem l'anàlisi a través de les similituds o dissimilituds amb la nostra línia política, la qual és l'expressió concretada per a cada circumstància, dels objectius indissociables d'alliberament de classe i alliberament nacional.

LA RUTINA SUCURSALISTA

El sucursalisme polític ha estat una pràctica tan constant al País Valencià que, no ens privem de res del que hi ha -políticament- parlant- per Madrid. Fins i tot s'hi troben grups sucursalistes... nascuts al propi país i encara sense seu central. Això és vocació! De tota manera, però, no es pot parlar de sucursalisme o de sucursalisme en abstracte, si no que cal fer-ho en referir-se a una opció estratègica concreta.

Els grups que es proclamen defensors dels interessos de la classe obrera -i que no

són reformistes i es plantegen el problema del poder- resulten ser sucursalistes o no segons l'àmbit geogràfic on (no en última instància) pretenen de conquerir i/o construir el poder polític d'aquesta classe, és a dir, l'estat socialista. Perquè si hom es planteja de fer de l'actual estat capitalista espanyol el futur estat socialista, és forçós que l'organització siga -o ho pretenga- d'àmbit estat i que, per tant, la parcel·la organitzativa existent al nostre país siga sucursalista. Únicament no existirà sucursalisme polític entre nacionalitats diferents si la línia estratègica s'acobla a cadascuna de les nacionalitats i, per tant, si existeixen organitzacions diferents -bé que coorдынades- que lluiten per estats socialistes diferents, sobre cadascuna de les nacionalitats, com a pas -no cal dir-ho- cap a la societat socialista internacional.

UNA ALTRA ESTRATÈGIA DE CLASSE...

És en nom d'aquesta línia estratègica (d'Estat socialisme nacional) que hem de fer la línia de sucursalisme que comporta l'altra línia estratègica (d'Estat socialisme multinacional), i no nom d'arguments de caràcter humanista i democràtic sobre el respecte als pobles o sobre les soberranies nacionals. Som marxistes revolucionaris i, en conseqüència és en nom d'una línia estratègica d'alliberament de classe, mitjançant la lluita d'alliberament nacional, que denunciem l'espanyolisme de les organitzacions que tot i deixar-se dir per la rutina de l'acceptació dels estats que ha creat la burgesia, elaboren una línia estratègica errònia i plena de girs menys contra-revolucionaris. La nostra denúncia de l'espanyolisme, no la fem en nom de les exigències de la democràcia, sinó en nom de les exigències de la revolució socialista, i la revolució socialista al nostre país depen-

sa per l'alliberament nacional, assumí per la classe obrera fins a les últimes conseqüències: la construcció de l'estat socialista dels Països Catalans.

UNA TÀCTICA QUE ESDEVE DE MASSES

En aquest sentit podem dir que el canvi qualitatiu experimentat per la situació política al País Valencià, d'Octubre del 74 ençà, és enorme perquè per primera vegada s'ha fet present una organització que defensa aquesta estratègia. Les tàctiques concretes en què s'explicita aquesta línia política -trencament democràtic amb constitució d'un govern autònom provisional de País Valencià, que farà votar l'Estatut d'Autonomia- esdevenen dia rera dia, consiguens de masses, que forcen l'acceptació per part dels grups polítics estat-espanyolistes.

Sempre hi ha alguns, però, de més irreductibles que altres. Quan per exemple, la reivindicació de l'oficialitat del català (amb el trencament de l'estructura burgesa de l'estat que això suposa) és pràcticament defensada per tot deu, la "Junta Democràtica de València" es limita a predicar que "Nuestra lengua... precisa... la necesaria libertad, promoción y protección". I en dir alguns volem dir pocs puix que al marge de la "Junta" hi són un munt de forces polítiques que lluiten i s'organitzen per un trencament democràtic al servei del nostre poble: Unió Democràtica del País Valencià (UDPV), Partit Socialista del País Valencià (PSPV), Unió Sindical Obrera (USO), Socialistes Valencians Independents (SVI), Partit Car·lí (FCV), Oposició d'Esquerreres del PCE, Moviment Comunista de Espanya (MCE), Unificació Comunista (UC), Unió de Marxistes-Leninistes (UML), Solidaritat Comunista (SC) i nosaltres.

La major part d'aquests grups són els que

impulsen la lluita de masses al voltant d'objectius conjunturals (EL SALER, EVA FOREST, I DE MAIG, USKADI...) alhora que van perfilant un contingut polític unitari. Concretament, la solidaritat amb el País Basc ha fet que aquests grups, junt amb la LCR hagen conegut, alguns d'ells per primera vegada en la història, que "la classe obrera i el poble valencià... també pateixen l'exploació i l'opressió nacional". Aquest reconeixement que al País Valencià existeix un fet d'opressió nacional contrasta força, de bell nou, amb la positura dels irreductibles de l'espanyolisme, per als quals "el llamado País Valenciano" és una de "la regiones de España" (Santiago Alvarez en "Nuestra Bandera").

LES PLATAFORMES UNITÀRIES

Després del trencament de la Taula Democràtica, produït per la creació a València de la delegació de la JOE, la necessitat d'un organisme unitari que definira i impulsara un trencament democràtic que respongués a la realitat nacional i social del País Valencià esdevenia urgent. La congelada i inoperent (no per culpa nostra, puix que hem intentat potenciar-la en tot moment) Comissió Preparatòria de l'Assemblea del País Valencià semblava que no podria acomplir aquest paper, puix que, tant a nivell teòric com pràctic, es mantenia i es manté al marge de les necessitats de les classes populars valencianes. La nova plataforma, en aquestes circumstàncies,

es, va fent via i, fins i tot, va popularitzant un nom: CONSELL DEL PAÍS VALENCIÀ. D'una forma molt esquemàtica però clara intentem de fer una presentació dels principals punts de disseny del programa polític cap a on s'orienta aquesta plataforma, amb el de la JOE.

La presència o absència de sectors de l'oligarquia s'ha de notar.

El camí cap al Consell del País Valencià es recorregut amb una horradesa política que, fins avui, no era fàcil de trobar en plataformes unitàries.

NECESSITATS DEL NOSTRE POBLE

- OFICIALITAT DEL CATALÀ
- GOVERN AUTÒNOM PROVISIONAL
- DISSOLUCIÓ POLICIA POLITICA
- RECONeixEMENT FET NACIONAL
- TRENCAMENT ESTRUCTURES PROVINCIALS
- IMPULSIÓ DE LES LLUITES
- PLANIFICACIÓ AUTÒNOMA DE L'ENSENYAMENT
- ANÀLISI DE LA REALITAT NACIONAL I SOCIAL DEL PAÍS VALENCIÀ
- PROGRAMA ANTIMONOPOLISTA DE GOVERN
- FORMA REPUBLICANA DE GOVERN

PROGRAMA JOE

- "LIBERTAT, PROMOCIÓ Y PROTECCIÓ"
- NO CONSTA
- " "
- "REGION ESPAÑOLA"
- RECOLZAMENT DIVISIÓ PROVINCIAL
- AL MARGE DE LES LLUITES
- ADAPTACIÓ DELS PLANS D'ESTUDI ESTATALS
- ANÀLISI DE LES "PECULIARIDADES DEL PAÍS VALENCIANO"
- NO CONSTA
- NO CONSTA

els 10 d'alaquàs

El dia 24 de Juny, a Alaquàs, eren detinguts mentre celebraven una reunió, Francesc Candela, advocat, Josep Corell, torner, Carles Dolç, delineant, Josep Gula, professor, Ernest Lluch, professor, Carles Martínez Llana, estudiant, Xavier Navarro, professor, Laura Pastor, professora, Joan Pérez Benlloch, peritorista, Vicent Soler, professor. Segons la policia, la "finalidad parece ser consistia en la constitucion de una plataforma unitaria o de convergencia democratica (¿EL CONSEJO DEMOCRATICO DEL PAIS VALENCIANO?), que aglutinara a las distintas fuerzas politicas adversas al regimen legal vigente y que actuara en la region (¿el País Valencià?), escalón previo para la formación, cuando las circunstancias a su juicio lo permitan, de un Gobierno Provisional Autónomo del País Valenciano".

La noticia de la detenció va córrer com la pólvora i amplis sectors populars s'hi varen solidaritzar, puix que la inanitat política anterior al País Valencià es veia de sobte trencada i molta gent s'ha sentit retrobada en llurs aspiracions i vinculada a aquestes 10 persones i amb el que elles puguem representar. El desvetllament i la nova orientació d'arrelament al poble de l'esmortelada consciència nacional i política dels valencians ha trobat el seu punt màxim amb la presentació pública,

malgrat ells, d'aquesta deu polítics valencians. En aquest sentit, la detenció ha provocat un efecte contrari al que pretenia d'avortar allò que pogués estar-se fent per donar una opció política, arrelada a la realitat nacional i social del País Valencià, de trencament democràtic.

L'afer encara no s'ha acabat, puix que el TOP ha dictat autòcrata processament en base a l'acusació, segons sembla, d'"associació il·lícita en fase de conspiració". L'expectació és molta i si el procés arribés a realitzar-se, constituirà una fita política important en la lluita de les classes populars valencianes pel seu alliberament.

La redacció de l'AVUI al País Valencià manifesta la seva total identificació i solidaritat amb allò que signifiquen els 10 d'Alaquàs per al nostre poble i demana a tots els qui són conscients de les necessitats i les aspiracions, en aquests moments de les classes populars dels Països Catalans, que mostren i impulsen una solidaritat real amb aquests companys. Cal recolzar llur iniciativa puix que constitueix la millor esperança per al futur immediat.

els 10 d'alaquàs

UAB

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General
CEDOC

3 MESOS SOTA L'ESTAT D'EXCEPCIÓ

al crit de Gora Euzkadi

presentació

En el número de l'"AVUI" datat de maig d'enquany, feiem referència a una sèrie de fets que donaren com a resultat la implantació (25 abril) de l'"estado de excepción" en las provincias de Vizcaya y Guipuzcoa + por tres meses". A continuació hi incloïem algunes notícies sobre els primers esdeveniments. Com era d'esperar, a falta d'una font directa, es revelaren tergiversades o fragmentàries; en d'altres que les inseríem com rumors s'han confirmat per desgràcia.

En aquesta ocasió intentarem de fer un resum dels principals fets ocorreguts al país germà, així com deixar constància de les principals preses de posicions de les forces polítiques catalanes. Finalment, re portarem els actes solidaris que han tingut lloc a Catalunya.

font informatives

La nostra principal font informativa ha estat el recull periòdic "NOTICIAS DEL PAIS VASCO durante el estado de excepción", publicació quasi diària d'un grup de periodistes bascos. Al llarg de la seva lectura ens podem fer una perfecta idea del que foren els primers dies d'"estado de excepción". De la presentació del número 1 (amb data 28 de maig) transcribim:

"Anteriormente al decreto de materia + reservada ((22 maig)) todas las publicaciones recibieron consignas estrictas sobre cómo tratar todas las informaciones referentes al estado de excepción. Varios periodistas, por otro lado, fueron amenazados e interferidos en su labor. (...)

El presente boletín pretende subsanar, aun que sea sólo parcialmente, este problema + de falta de información y de deformación +

ne la misma. Su objetivo es exclusivamente el de transmitir noticias veraces y confirmadas, con todo el rigor posible".

MILERS DE DETINGUTS

Durant els primers 10 dies el nombre de detencions sobrepassà les 1.000 persones. Amb tal motiu, degut a que les comissaries ja eren plenes, calgué habilitar la Plaça de Toros de Bilbao. Donostia/St Sebastià els comuns de la presó de Martutene foren traslladats a fi i efecte de dedicar l'edifici únicament a polítics.

Això ja ens indica el clima de terror + vigent. Però és que, a més, també el patiren els ciutadans en general. En efecte, + després de l'execució de l'Inspector Llorente (7 maig) la situació empitjorà ostensiblement. Policia armada, secreta, social i antidisturbs, guàrdia civil i individus pertanyents a grups feixistes crearen un veritable clima de por a tot arreu. Pel + carrers era corrent veure gent normal i + corrent de cara a la paret escorcollats i + àdhuc maltractats; tothom qui no duia el + carnet d'identitat el portaven a la Plaça de Toros, on eren rebuts amb cops i traveses. L'altra banda s'entrava als bars, cafès, sales de festa... per a desallotjar + la gent i comprovar la documentació. També es va arribar a usar una tàctica nazi: voltar illes de cases amb cordons policials i escorcollar pis per pis. Això pel que respecta a Bizkaia.

A Gipuzkoa, a partir del vespre, la policia antidisturbs patrullà pels carrers + totalment armats- en grups de 6 ó 8 demanant el D.I. als vianants. També foren desallotjats bars i d'altres indrets públics. Bastava qualsevol futesa perquè caiguessin els cops a dojo.

Davant aquesta situació, els carrers no registraven massa peatons o autos. La població vivia aterroitzada.

assassinats

1) A GERNIKA/GUERNICA. La vila màrtir del país germà quan la guerra civil -bombardejada pels avions alemanys en diu de mercat i sense haver-hi cap instal·lació militar o industrial- fou testimoni d'un triple assassinat. En el se dia la TVE i la premsa se'n feren ressò donant justificacions totalment falses. Els morts foren: un matrimoni que amagà a dos nois perseguits i un d'aquests dos militants d'ETA.

La història dels fets: forces de la GC rodejaren l'illa de cases on en un pis s'hi havien refugiat els perseguits. S'inicià un + fort tiroteig resultant ferit de mort el tinent Sr Sánchez Muñoz. Una vegada els de din tre deixen de disparar, la GC continua tirant. Quan cessen els trets, l'amo del pis + Iñaki Sarai Legarreta) surt dient que ningú s'amaga a casa seva. Una ràfaga de metrallera el fereix greument, passant-se un parell d'hores agonitzant a terra. La seva esposa + (Blanca Saralegi Allende) surt a la finestra tot cridant "Asesinos!" i demanant auxili.

Els GC disparen i la fereixen. Tot seguit entren a la casa, pugen al pis i se sent que + algú diu "Que la maten", "Matarla". A continuació sonen dos disparos. Els veïns comprovaren que la Sra Blanca duia una bala al front, segurament per amagar els trets de gràcia.

Un dels dos activistes, Josu Markiegi Añas + tui, fou assassinat a sang freda. Després + d'haver fugit, arribà a un mas on li donaren roba -estava ferit i també mullat en haver + travessat un riu-. En oir els ossos de la + GC s'amagà en un barraca pròxima. Els de la casa de pagès foren testimonis del que succeí tot seguit: les forces de la GC obriren la porta de la barraca trobant-se amb el noi amb les mans enlaire, cosa que no impedí que fos acribillat.

2) A ONDARROA. D'aquest crim també en parla ren la premsa i la Tv. En el mateix hi morí un noi estudiant de COU, sen se que hi hagués cap motiu estrictament polític.

La pel·lícula dels fets. Als primers minuts del dia 24 de maig, un grup d'estudiants i professors de COU celebraven una festa sopant en un restaurant d'Ondarroa. Una vegada dinats, i com és tradicional a Euzkadi, marxaven pels carrers tot cantant cançons típiques. En passar davant una caserna de la GC del centre de la vila, aquests agafaren un d'ells (Lluís Arriola, 18 anys) i se l'endugueren a l'interior sense més ni més. El xicot, en ésser detingut, cridava: "Yo no he hecho nada, yo no he hecho nada!". Per la seva banda, els qui l'acompanyaven demanaren el per què, però no se'ls contestà. Al matí següent, a les 8 hores, uns oficials del jutjat anaren a casa dels seus pares i els digueren: "Su hijo está muerto. Su cadáver está ya en el depósito del cementerio". Immediatament, la mare se n'anà a la caserna de la GC i els increpà als crims de: "Asesinos, asesinos!" (Lluís era fill únic).

En seguida de conèixer la nova, el poble quedà amb els carrers deserts. Quan l'enterrament, però, una immensa multitud desfilà silenciosament fins l'església, malgrat els 300 ó 500 policies armats vigilant amb metralleres. Un cop finalitzada la cerimònia, la gentada tornà a manifestar-se en silenci retirant-se a casa seva, de manera que el poble quedà de nou completament desert.

3) A L'ENTRADA DE DONOSTIA/St SEBASTIA. En aquesta ocasió la víctima fou una súbdita de la RF Alemanya.

Els fets: El 28 de maig, a l'entrada de St Sebastià per l'autopista, en un dels controls policials, un auto amb placa alemanya fou metrallat, tot i que reduïa velocitat a la vista dels cartells indicadors. Resultà ferida de mort al cap la Sra Felicitat Ale-xandra Leckajtila qual moriria poc després. La víctima, de nacionalitat alemanya, residia a Euzkadi des de feia temps. L'ambaixador de la RF Alemanya, Sr Baró Von Silienfeld, elevà l'oportuna protesta del seu govern davant el ministeri d'AAEE de Madrid. Per la seva banda, el cònsol honorari alemany a Donostia, Sr Eugen Bethl -segregat l'any 70 per l'ETA-, protestà davant el governador civil per aquest crim.

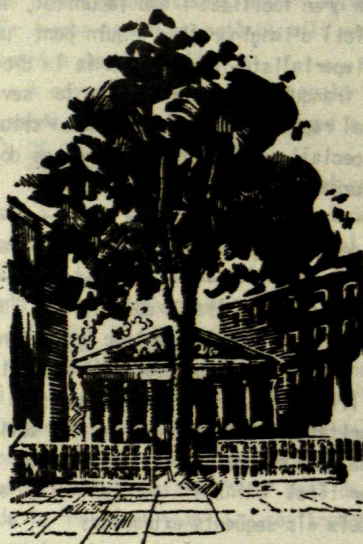
els capellans

En l'anterior "AVUI" parlàvem del Pare + Erkizia, greument ferit a conseqüència d'un interrogatori de les forces parapoliciales + que actuen a Euzkadi. Ara podem oferir més informació al respecte, així com notícies +

sobre la detenció de 7 altres sacerdots bascos.

A) LA DETENCIÓ DEL P. EUSTAKI ERKIZIA. De 31 anys, nabarrès, professor en una ikastola + -escoles privades de llengua basca- de Bilbao, Mossèn Erkizia fou detingut el dia 8 de maig. Traslladat a "Jefatura" fou bàrbara-ment torturat. En efecte, dos dies després + ingressà a un hospital en greu estat on s'apreciaren nombrosos hematomes: en llenguatge mèdic, "síndrome de bombardejament", la qual cosa significa haver rebut cops per tot el + cos, com quan un cau fent escalada; es donà el cas que malgrat no haver-hi fractures la víctima pot morir. Es temè per la seva vida, però afortunadament s'ha anat recuperant lentament.

Mossèn Erkizia rebé, a través del seu Bisbe Monsr Añoveros, un missatge personal del + Papa Pau VIè, en el qual el Pontífex s'interessava per la seva salut.

Amb tal motiu, un "grup de creients d'Euzkadi" féu conèixer una declaració, en la que es feien consideracions a aquest telegrama + del Vaticà. Destaquem:

"pero este no es un caso único, aislado. + Cientos de detenidos han sido salvajemente + golpeados, apaleados, torturados, humillados ... durante el presente estado de excepción, en los cuarteles de la BIS i GC. Es el pueblo entero de Euzkadi el que está sufriendo la persecución sistemática y la represión + más violenta de los últimos años".

(...) 1) Consideramos que la postura de la + Iglesia debe pasar hoy ineludiblemente por + una denuncia clara de las torturas brutales + y la violencia sistematizada de los cuerpos + represivos del Estado (...)"

"2) Lamentamos que se personalice en un sacerdote todo el problema. El destinatario de la represión actual es el pueblo vasco (...)

3) Denunciamos la actitud de silencio y colaboración de la Iglesia, que continúa alineándose junto a la clase dominante (...)

4) Queramos que, si todavía es posible, la +

Iglesia se sitúe junto a los pobres perseguidos, torturados, encarcelados... de nuestro pueblo vasco (...)"

B) DE D'ALTRES CAPELLANS "PROGRESSISTES". Pare CIA, sacerdot obrer, torturat. Joseba KALZADA, també torturat.

Lluís AMIANO, de la parròquia on fou assassinat el jove Markiegi.

Ixomin ARTETXE, torturat.

Xabier OLABE, de Kanala.

Josu ARRION, de Mundaka.

Fèlix IRAURGI, torturat.

Imanol ORUOMAZAGA, sacerdot obrer, detingut a Ondarroa (V. "assassinats").

Una volta en llibertat, "algú" metratlla el seu domicili.

Enrique DOMÍNGUEZ, 72 anys, atacat per + elements "inconeguts" a Portugalete. Segons sembla s'equivocaren d'home, + car el Pare Domínguez té idees favorables al Règim, mentre que d'altres + companys de la parròquia són coneguts per idees progressistes.

Finalment, cal dir que davant la por d'ésser detinguts o atacats, uns quants capellans de Bizkaia i Gipuzkoa marxaren temporalment dels seus llocs de residència.

la parapolicia

"Guerrilleros de Cristo Rey", mil + tants d'altres grups d'extrema-dreta, així com membres de la GC, P.A. i BIS han estat els autors dels atemptats a la bomba i amb metralleres contra establiments de gent "abertzale" (patriota).

A Bilbao, testimonis de confiança pogueren identificar un dels autos en els quals aquests individus portaven a terme les seves accions punitives. Es tracta + d'un "R 12", groc, placa M-2.507-H, matriculat a nom de la Dirección General + de Seguridad, Plaza del Sol 1, Madrid.

Un d'aquests grups està format per + gent de la "Guardia de Franco", sota les ordres directes del "subjefe provincial" del Movimiento de Vizcaya, Alfonso G. + Caño. També s'hi inclouen d'altres noms + i adreces.

El butlletí del Secretariat de l'ASSEMBLEA DE CATALUNYA, "Euzkadi", No. 2 + afegeix, traduint l'original de "NOTICIAS...":

"En altres casos, la participació de + les forces repressives no és directa en l'execució de l'atemptat, sinó de recolzament tàctic. (...) i finalment, en atacs a persones per part de civils, es + difícil d'assegurar la pertinença dels autors al món civil o militar. El recolzament, però, d'efectius policials i de les autoritats civils no deixa pas cap + mena de dubte de la font d'on surten les ordres".

Capçalera del butlletí que ha permès de conèixer concisament moltes de les coses que han tingut lloc a Euzkadi quan l'estat d'excepció a Bizkai i Gipuzkoa.

NOTICIAS del PAIS VASCO

durante el estado de excepción

BOLETIN INFORMATIVO. Nº 1 - 28 de Mayo de 1975

opinions catalanes

Quant les opinions dels partits i organismes democràtics catalanes sobre l'estat d'excepció al país germà, en el número anterior de l'"AVUI" ja vam incloure l'opinió del PSAN, extreta del seu portaveu oficial, "LLUITA", No 48.

A continuació, doncs, transcriurem fragments de declaracions o articles apareguts en els òrgans oficials de l'oposició democràtica catalana. (Dissonantament, aquesta recensió no serà completa, doncs no hem pogut aconseguir documentació al respecte pel que fa a MSC, SOC, UDC, GASC.)

uc psuc psuc psuc psuc psuc psuc psuc psuc p

"TREBALL", l'òrgan central del Partit Socialista Unificat de Catalunya, en parla en els seus números 475 i 476. En el primer hi trobem l'article "Catalunya amb Euzkadi!" i en el segon una crida del Comitè Executiu del dit Partit, la qual duu per títol "ATU-REM LA REPRESSIÓ A EUZKADI!". En aquest últim text s'hi diu:

"El Govern, obediènt als designis dels altres, manté l'estat d'excepció i fomenta el terror a Euzkadi per crear un clima de tensió a tot el país que faciliti la condemna a mort dels militants d'ETA Garmendia i Otaegi, de Genoveva Forest i altres antifranquistes (veure més endavant), com també la intensificació de les detencions, la suspensió d'actes públics, el segrestament de publicacions i altres formes de repressió, amb el propòsit de frenar la marxa dels pobles d'Espanya devers la imposició d'un canvi democràtic."

c fnc fnc fnc fnc fnc fnc fnc fnc fnc fnc fnc

Per la seva banda, Front Nacional de Catalunya ha fet conèixer la seva opinió a través del seu periòdic oficial "ARA", No 5, de maig 1975. En un extens article de quatre pàgines, titulat "País Basc: la guerra d'alliberament", s'hi diu:

"El País Basc està en guerra. Això és un fet. La lluita i la repressió han arribat a un punt de tanta envergadura, que podem parlar de veritable guerra entre el poble basc i les forces d'ocupació espanyoles. És la guerra d'alliberament nacional i de classe

del poble basc, que avui, en una primera fase, s'expressa per l'acció dels patriotes revolucionaris bascos que, amb el suport d'una àmplia part de la població, s'enfronten als cossos repressius espanyols: guàrdia civil, policia armada i brigada politico-social. (...)

Les forces de repressió tracten, per tots els mitjans, de crear un clima de terror. Emparats en mesures repressives com és ara l'estat d'excepció, es poden moure amb una gran facilitat i amb impunitat. No és difícil d'imaginar fins a quin punt un règim imperialista-feixista com és la dictadura franquista pot fer arribar la seva habitual repressió policíaca en una situació especial com la que actualment es dona a Euzkadi."

mblea de catalunya assemblea de catalunya

A part de la publicació del butlletí EUSKADI, el nostre màxim organisme unitari nacional convocà tres jornades "d'informació i mobilització" (veure més endavant: La Solidaritat amb Euzkadi!). Amb tal motiu escampà dues crides. De la primera, que duu per títol "CATALUNYA AMB EUZKADI", en reproduïm els següents extractes:

"L'Estat d'excepció no va adreçat contra una minoria de agents de la subversió"; és el terror declarat contra el poble basc exercit per forces regulars i irregulars de la Brigada Político-Social, de la Guàrdia Civil i Policia Armada, sota la direcció del ministre de Governació i del Govern Arias. (...)

Aquesta monstruosa acció repressiva que ens recorda els anys més negres del règim, té uns responsables amb nom i cognom: Franco, Arias, García Hernández i tots els qui sostenen el règim en aquests moments, es diguin o no "demòcrates" o "aperturistes". Aquesta acció forma un tot amb la manobra per imposar-nos la monarquia de Juan Carlos. És, com diuen cínicament, la "neteja" prèvia.

Com més parlen de canvi, de democràcia, més amenacen, reprimeixen i maten. La dictadura de Franco o la monarquia de Juan Carlos no poden ser reformades. Han de ser liquidades (...)

Davant l'estat d'excepció a Euzkadi al-veure l'AdC". Més endavant, en la secció docu-mentals d'aquest apartat de "SOLIDARITAT", reproduïm amplis extractes d'aquesta crida.

TATS polítics i nacionals, per L'AUTONOMIA i el DRET D'AUTODETERMINACIÓ d'Euzkadi i de totes les nacionalitats de l'Estat espanyol.

Davant la possible sentència a mort de Garmendia i Otaegi parem la mà criminal, exigim l'abolició de la pena de mort; el dia del judici tots al carrer, imposen l'AMNISTIA.

Davant el recanvi de Franco per Juan Carlos, lluitem per la ruptura democràtica, per la instauració d'un GOVERN PROVISIONAL democràtic a Catalunya, basat en l'ESTATUT DEL 1932.

GORA EUZKADI !!!

VISCA CATALUNYA !!!

El Secretariat de la Comissió Permanent."

la solidaritat

Com quan el judici de Burgos, però sense arribar a una tan forta intensitat, els catalans hem manifestat la nostra solidaritat activa amb el poble basc. Un resum de les accions dutes a terme podria ser el següent:

MANIFESTACIONS El dia 11 de juny i organitzada per grups polítics adherits a l'Assemblea de Catalunya, tingué lloc a dos quarts de nou del vespre una manifestació, la qual arrencà de Rambla Catalunya i Aragó. Les 3.000 persones que hi participaren van marxar fins la Diagonal. Durant la manifestació es van repartir milers de fulls explicatius de la situació a Euzkadi editat per l'AdC (veure 'opinions catalanes'). Al següent hi havia més d'una cinquantena de pan-cartes, així com moltes banderes catalanes i "ikurriñas" -banderes d'Euzkadi.

Una altra manifestació semblant, però amb menys participants, va tenir lloc el dia 18 de juny a Còrsega/Aribau.

A destacar els intents d'ocupació democràtica de Granollers i Mataró -dia de St. Joan-, fracassats per la massiva presència de policia armada i social- i Guàrdia Civil, la qual es dedicà, armes a la mà, a demanar la documentació als cotxes, autocars, bars... i a fer circular la gent. Aquest intent d'ocupació democràtica era el punt final d'una campanya de 3 dies de durada, sota la impulsió de l'AdC: "22, 23 i 24 de juny, diades d'informació i mobilització de l'AdC". Més endavant, en la secció documental d'aquest apartat de "SOLIDARITAT", reproduïm amplis extractes d'aquesta crida.

PINTADES. A tot Catalunya s'han pogut apreciar centenars de pintades de solidaritat amb el País Basc, signades per diferents organitzacions polítiques (FNC, PSAN, MCE, PTE, PSUC...) o per organismes unitaris de barris o comarques lligats a l'AdC. Al respecte, com en d'altres ocasions, els grups culs feixistes s'han dedicat en molts casos a intentar desfigurar les pintades, aconseguint però que la gent encara s'hi fixés més.

PANCARTES. Varietes organitzacions polítiques portaren a terme penjades de pancartes a indrets concorreguts. Així per exemple, + el MCE en col·locà una als ponts de l'avinguda Meridiana. Per la seva banda, el PSAN en penjà varietes a diverses comarques en ponts + de les autopistes.

ALTRES ACCIONS. L'Assemblea Democràtica de Gràcia (ADG) llençà el diumenge 22 de juny un globus del qual penjaven sengles banderes basques i catalanes. Poc temps després d'aquesta acció, gent d'aquesta plataforma unitària procedí a col·locar una cadena a Major de Gràcia/Travessera, la qual impedí la circulació durant gairebé una mitja hora.

DOCUMENTS. Tots els grups i organismes + de la democràcia catalana van escampar, qui més qui menys, fulls, octavetes, declaracions, crides...

Destaquem la crida de l'AdC per les 3 + diades d'informació i mobilització:

"L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA, atesa la gravetat i transcendència del moment polític + present i fent-se ressò del sentiment popular unànime que reclama el restabliment de les llibertats polítiques i nacionals, convoca a tot el poble de Catalunya a celebrar unes Diades d'informació i mobilització per als dies 22, 23 i 24 de juny.

En efecte, alhora que s'intensifica la brutalitat repressiva del règim al País Basc -expressió clara del feixisme més primari que no amaga la demagògia "oberturista", alhora que es demanen penes de mort + tant en judicis comuns com polítics, alhora que es prohibeixen actes, s'apliquen multes, es sequestren llibres i publicacions, alhora que s'endarrereixen i s'entorpeixen les accions sindicals, alhora que el cost de la vida és una espiral disparada, etc. s'accelereren els preparatius per a la successió de Franco per Juan Carlos. Però prou sabem que el restabliment de la democràcia serà obra del poble o no serà.

Per això, atesa la urgència de la situació política, l'ASSEMBLEA DE CATALUNYA us crida a una gran mobilització popular que forci l'alçament de l'estat d'excepció + d'Euzkadi i situï obertament, al carrer, la voluntat inequívoca de trencament democràtic."

A continuació fa una crida a una mobilització general amb Euzkadi i acaba així: "VISCA CATALUNYA! GORA EUZKADI! Contra les penes de mort, aixequem un clam

SALVEM GARMENDIA I OTAEGI!!

La repressió que s'ha abatut damunt Euzkadi té moltes cares. Una d'elles és la d'aprofitar l'ocasió per a un Consell de Guerra en el qual es demanen penes de mort. Ara com ara, en el moment d'escriure aquestes línies (9 de juliol) aquest Consell no ha tingut lloc afortunadament. Tot i això, és molt possible que s'intenti aprofitar el mes d'agost per dur-lo a terme, quan tothom es for. Sigui com sigui, cal impedir l'aplicació de les penes de mort com en el cas del Judici de Burgos.

Tot al llarg de les informacions sobre aquest estat d'excepció ens hem adonat que es parlava contínuament d'aquest Consell, la qual cosa demostra la seva importància.

QUI SÓN EN GARMENDIA I L'OTAEGI

Joseba-Andoni Garmendia, de 24 anys, originari d'Abalziketa (Gipuzkoa) en l'actualitat és a l'Hospital Penitenciari de Carabanchel (Madrid). L'Otaegi està engarjolat al Penal de Burgos. Ambdós són militants d'ETA.

En Garmendia fou detingut el 28 d'agost de 1974. La policia li disparà resultant-ne ferit al cap: la bala entrà pel lòbul parietal dret i sortí per l'esquerra, produint una sensible pèrdua de massa encefàlica. Operat d'urgència, restà dos mesos sense recobrar el coneixement. A continuació, una vegada a Carabanchel, estigué quatre mesos en total incomunicació, essent sotmès a interrogatoris constants. En aquests moments, En Joseba-Andoni no està ni molt menys recuperat, per la qual cosa es tem que mai més torni a ser "normal".

A conseqüència dels interrogatoris d'En Garmendia, fou detingut l'Otaegi (7 de novembre 1974), segons sembla degut a que en Garmendia havia viscut a casa seva.

DE QUE SE'LS ACUSA

L'acusació és la següent: junt amb d'altres companys d'ETA -avui a l'exili- van dur a terme l'execució del "cabo" de la Guàrdia Civil, cap del "Servicio de Información" de la Vall d'Iroia (Gipuzkoa), Sr Gregorio Posadas, conegut popularment per "El Torturador". Els seus defensors són els advocats Sr Jon Bandres i Pere Ruiz-Balardi, els quals ja exerciren quan el Judici de Burgos.

PER QUE ES TEM UN CONSELL DE GUERRA IMMINENT

El dia 23 de maig, el Sr Jon Bandres fou cridat al Jutjat Militar. Allà li fou lliurat el Sumari (74-74, Jutjat Militar Especial de Donostia/St Sebastià), donant-li un termini de 5 dies per cada un dels acusats a fi que pogués presentar les proves oportunes. Una vegada finit aquest tràmit, el Tribunal Militar pot reunir-se quan li sembli. En el cas de dictar pena de mort, l'ha d'aprovar "en firme" el capità general de la "regió militar" i a continuació té lloc l'execució en un termini màxim de 24 hores.

CRIDA D'ETA PER SALVAR ELS SEUS MILITANTS

Amb data 24 de maig, ETA llençà una crida a l'opinió pública per tal de salvar els militants Garmendia i Otaegi. Heus-ne aquí el text:

"En un plazo de un mes, a contar desde el día 23 de mayo, dos militantes vascos, + Joseba-Andoni GARMENDIA i Angel OTAEGI, pertenecientes a la organización ETA, /podrán/ ser juzgados por un Tribunal Militar (...).

Dada la situación que reina en Euzkadi actualmente y la confusión existente en el seno del gobierno español, pensamos que nuestros compañeros corren peligro de seguir la misma suerte que /Puig Antich/ ilegible a l'original".

(De "Noticias del País Vasco durante el Estado de Excepción")

unànime convertit en constant lluita que + aturi la mà assassina de l'opressor.
NO A LES PENES DE MORT!
AMNISTIA-LIBERTAT-ESTATUT-COORDINACIO
Secretariat de l'AdC,
Juny 1975".

Última hora

Darrerament, tres fets han vingut a sumar-se a aquest entrellat polític. En primer lloc, l'alçament de matèria reserva-

da pel que fa a les informacions d'Euzkadi.

En segon terme, que continuen les detencions de suposats militants nacionalistes o /i democràtes. Al mateix temps, les bandes parapoliciales segueixen metral·lant establiments de gent "abertzale".

En tercer lloc, l'execució d'un conductor d'autobús, membre del Movimiento i xiva to de la policia.

Finalment, a destacar el processament de dos sacerdots a Bilbao sense el permís del seu bisbe Mnsr Añoveros. Se'ls acusa d'estar implicats en el sequestre de l'industrial nabarrés Sr Zabala, el gener de 1972.

Fèlix Cucurull

PANORAMICA DEL NACIONALISME CATALA

volum 1

Edicions Catalanes de Paris

Entre la intel·lectualitat catalana i el públic en general, creiem que ho ha aconseguit de debò. Es per això, que recomanem vivament la lectura d'aquesta important obra.

scriure a Edicions Catalanes de Paris, demanant catàlegs o d'altra informació.

EDICIONS CATALANES DE PARIS

18, rue Jobbé-Duval. 75015 Paris

CCP La Source 31 135 03

Les Edicions Catalanes de París estan a punt d'editar el 20è volum del seu catàleg. Això, per si mateix, ja és tot un exponent d'una tasca inapreciable. De les últimes produccions, destaca la monumental obra "PANORAMA DEL NACIONALISME CATALA", l'autor de la qual és en Fèlix Cucurull.

Al llarg de sis volums -tres dels quals ja són a la venda- l'autor refà la història del poble català en la seva lluita per la llibertat nacional. Per a dur a terme aquesta tasca, ha regirat centenars de documents, opuscles, llibres, publicacions, etc. El resultat ha estat excellent. Amb la lectura dels successius volums "descobrim" que aquesta lluita nacional ha estat present tot al llarg de la nostra història, d'ençà de l'ocupació del nostre país per Felip V d'Espanya. En efecte, ni que sigui sota noms diversos (provincialisme, forisme, regionalisme, federalisme, independentisme, alliberament nacional...), ens adonem que el sentiment de llibertat nacional ha estat viu durant tots aquests 250 anys. A l'exemple, heus aquí un escrit anònim del 1714 i animant a la lluita contra Felip V:

"Digau-me valerosos Compatriotes, adormits catalans, com infaneu lo antic esplendor de nostra nació amb lo abandono de vostre propi honor, vivint adormits a la falsa persuasió de qui amb malícia sollicita vostra ruïna? Cap en los cors més ingrats veure afligida i perillosa la capital de Barcelona, política amant mare de tot Catalunya, i no concórrer tots los naturals a deslliurar-la de sos majors enemics?"

o o o

Els volums abastaran les següents èpoques:

- I. Dels orígens a 1813.
- II. Del 1814 al 1874.
- III. Del 1875 al 1914.
- IV. Del 1914 al 1931.
- V. Del 1931 al 1936.
- VI. Del 1931 al 1936.

Ant la seva redacció, en Fèlix Cucurull ha intentat de fer conèixer més bé el nacionalisme català.

avui

SERVEI D'INFORMACIÓ CATALÀ

S.I.C.

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General
CEDOC